

HEY, BOY! TALK

(Bücher Tausch)

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΡΠΕΙ - ΜΟΡΦΩΝΕΙ - ΕΞΥΨΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΕ

150 δρχ. πού είναι η έτησί'α συνδρομή
75 ή εξάμηνος, 40 ή τρίμηνος

20 σελλίνα δια τὸ ἐξωτερικὸν ἐν γένει
6 δολλάρια δια τὴν Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν

Διατίμησης Διευφημίσεων

Ἡ τελευταία σελίς τοῦ ἐξωφύλλου Δρχ. 2000, Δίχρωμος 2500.—Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σελίς Δρχ. 1000, Δίχρωμος 1500.
Διευφημίσεις ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἐντὸς πλαισίου Δρ. 500.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἀποτελεῖ φαινόμενον ταχείας ἐξελίξεως εἰς ἓνα τῶν κυριωτέρων
Τραπεζικῶν Ὁργανισμῶν τῆς Χώρας

Ὑπὸ τὴν Τραπεζικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἰδιοφυΐαν, πλουτισμένην καὶ ἀνυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ροπὰς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. ΔΟΒΕΡΔΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ» τὸ ὁποῖον σᾶς δίδει τόκον 4 ο)ο, ὅχι μόνον σᾶς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἂν τυχὸν ἀρρωστήσετε σᾶς δίδει δωρεὰν ἀπο-

ζημιώσιν καὶ ἀκόμη ἂν σᾶς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα,

δίδει εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἀποζημιώσιν!

ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ ΜΟΝΟΝ ΣΤΗΝ

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

ΘΑ ΤΟ ΒΡΗΤΕ

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

ΕΥΕΡΓΕΤΗΡΙΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΣ
ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

«Παρά δύναμιν τολμηταί, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί καὶ ἐπὶ τοῖς
δεινοῖς εὐέλπιδες.»

Θουκιδίδης

Ἔρετε ποῖος ἦτο αὐτὸς πού τὰ εἶπε αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ ἀθάνατα λόγια, σεῖς ἀνθηρὰ Ἑλληνόπουλα, πού τὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς σας πρέπει νὰ κανονίζουσιν τὰ σοφὰ παραγγέλματα καὶ τὰ ἀθάνατα ἔργα καὶ συγγραμματα τῶν Μεγάλων Προγόνων σας, ἐὰν θέλετε ν' ἀποβῆτε ἀντάξιοι ἀπόγονοι αὐτῶν; Ἦτο τὸ φωτεινότερο καὶ φεγγοβολώτερο ἱστορικὸ ἀστρο τοῦ κόσμου, τὸ ὅποιον οὔτε ἔσβυσεν οὔτε θὰ σβύσῃ ποτέ, οὔτε ἔδυσεν οὔτε θὰ δύσῃ ποτέ. Διότι ἡ ἀθάνατος ἀλήθεια δὲν σβύνουν ποτέ. Καὶ αὐτὸ τὸ μεγαλόπνευστο καὶ μεγαλόφωτο Ἀστρο εἶπε τίς πῶδ βαθυστόχαστες ἀλήθειες καὶ ὅταν ἐξιστορῇ καὶ σχολιάσῃ τὰ γεγεννημένα, ἀλήθειες αἰώνιες καὶ ὅταν δογματίσῃ καὶ ὑποδειγματίσῃ γὰρ κείνα πού μέλλουσιν νὰ ἔλθουν, πῶς πρέπει νὰ προπαρασκευάζωμε τὸν δρόμον τοὺς γιὰ νὰ ἔλθουν ὅσον εἶνε δυνατόν καλλίτερον. «**Καὶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες**», μᾶς βροντοφωνεῖ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀθανασίας του καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς μεγαλονοίας του ὁ ἐκ τῶν μεγάλων μεγαλειότερος ἱστορικὸς Θουκιδίδης. «Εἰς τὰ δεινὰ εὐέλπιδες». Ὅχι ἀπέλπιδες. Ὅχι λιπόψυχοι. Ὅχι δλοφυρόμενοι καὶ κλαίοντες τὴν τύχην μας, ἀλλὰ παλληκάρια ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς ἀπτόνητα, ἀκλόνηστα, θαρραλέα καὶ τολμηρὰ, ἀλλάζοντες δρόμον καὶ ἐλπίζοντες εἰς ἄλλα καὶ ἀπὸ ἄλλα, ν' ἀναπληρώσωμε ὅ,τι ἐχάσαμε καὶ νὰ ἐξουδετερώσωμε τὰ δεινὰ. Καὶ συμπληρώσει ὁ μέγας Θουκιδίδης τὴν ἀνωτέρω μεγαλόστομον παρότρυνσίν του μὲ τὰ ἑξῆς: **ἢν δ' ἄρα τοῦ (τινός) καὶ πείρα σφαλῶσιν, ἀντελπίσαντες ἄλλα, ἐπλήρωσαν τὴν χρεῖαν.**» Ἐὰν δηλαδὴ σφαλῶμεν πονθενά, νὰ μὴν ἀπελπισθῶμεν, ἀλλὰ εἰς τὸ σφάλμα μας ν' ἀντιτάξωμεν τὴν ἐλπίδα ὅτι δι' ἄλλου τρόπου θὰ ἐπιτύχωμεν ὅ,τι ἐχάσαμεν. Αὐτὰ τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Θουκιδίδου οἱ Κρητικοὶ τὰ συνώψισαν εἰς μιὰ ὁμορφὴν παροιμίαν τοὺς τὴν ἑξῆς: **«Δὲν ἔχει ἐντρεπὲς τὸ πένσιμό μόνο τὸ γοργόσῃμα.»** Τὸ νὰ σηκωθῇς λοιπὸν γρήγορα ἀπὸ τὸ πένσιμό σου—ἀδιαφοροῦν ἂν ἔγινε τοῦτο ἐξ ὑπαιτιότητός σου ἢ ὅχι—εἶνε τὸ πᾶν. Ἐδῶ ἔγκειται ὅλη ἡ παλληκαριά. Νὰ μὴν ἀποθαρρυνθῇς καὶ νὰ μείνῃς μιὰν ὥρα πεσμένος, ἀλλὰ συγκεντρώων καὶ ἐπιστρατεύων ὅλο τὸ θάρρος σου καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά σου νὰ εὐρεθῇς μὲ ἓνα σάλτο ὀρθιος.

Αὐτὰ τὰ μεγάλα λόγια τοῦ Θουκιδίδου **«καὶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες»** τὰ πῆρε κατόπιν ἓνας ἄλλος μέγας, ὁ Γκαίτε, καὶ τὰ μετέπλασεν ὡς ἑξῆς, κατὰ μορφὴν καὶ ἔκφρασιν μόνον διάφορα, ἀλλὰ κατ' ἐννοίαν τὰ αὐτὰ: «Ἐχάσες τὴν περιουσίαν σου; μὴ σκοτοურιαστῇς πολὺ, μπόρεις νὰ τὴν ἀνακτήσῃς. Ἐχάσες τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, μικρὴ ἢ ζημίαν, μπόρεις νὰ τὸ ξανακάνῃς ἔχασες τὸ θάρρος σου; ἐχάθηκες.»

Τὸ θάρρος σας λοιπὸν, Ἕλληνες πολῖται, μὴ χάσετε, γιὰτὶ τότε ἐχάθηκατε. Καὶ ὅσοι τυχὸν τὸ χάσετε πρὶν τὸ στοχάσαστε, συγκεντρώσατε τὴν θεληματικότητά σας νὰ τὸ ἀνακτήσετε. Καὶ μὴ λησμονεῖτε ποτὲ αὐτὸ

πού σᾶς βροντοφωνεῖ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἀθανάτου Θρόνου τοῦ ὁ Θουκιδίδης «καὶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες».

Καὶ ποῖος δὲν βλέπει ὅτι ἡ παρούσα στιγμή εἶναι ἀπὸ τίς πῶδ δεινὴς διὰ τὴν χώραν μας ἀπὸ πάσης ἀποψέως; Ἀλλ' εἰς τὴν σκληρὰν δεινότητά της ἡμεῖς ὀφείλομεν ν' ἀντιτάξωμεν εὐέλπιδες τὸ θάρρος μας. Εἶδε ἄλλαις στιγμῆς χειρότερες ἢ πατρίδα μας, ἀλλὰ δὲν ἐχάθηκε, διότι δὲν ἀπελπίσθηκε ποτέ. Καὶ ὅταν τυχὸν ποτὲ ἐλιποψύχῃ πρὸς στιγμήν, δὲν ἀργοῦσε ν' ἀποτινάξῃ μακρὰν τὴν λιποψυχίαν της καὶ ν' ἀνακτήσῃ πολλαπλασιασμένον τὸ θάρρος της. Ἀς διώξῃ λοιπὸν ὁ καθένας μας θεληματικὰ ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τὴν νάρκη, τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ θὰ δοῦμε σὲ λίγο χρόνον νὰ μεταβληθῇ ἡ κατάστασίς μας ριζικά. Καὶ ἂς μὴ λησμονῇ κανεὶς, μὰ κανεὶς μας ἀπολύτως, ὅτι **«ἐκαστος λαὸς εἶναι ἄξιος τῆς τύχης του»**. Ἀλλὰ μὴ νομίξῃ ὁ καθένας ὅτι «ὁ λαὸς εἶνε ὅλοι οἱ ἄλλοι πλὴν αὐτοῦ». Διότι πῶδ σφαλερὴ καὶ δλεθρία ἀντίληψις ἀπ' αὐτῆς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν νοσηρὰν ἀντίληψιν προέρχονται κατόπιν ὅλα τὰ κακὰ καὶ τὰ ἔκτροπα καὶ αἱ ἔκτροχιάσεις τῆς Πολιτείας.

Λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα πολίτην, ἐξαιρέσει τῶν ἡλιθίων, νὰ ὑποδέτῃ καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι πολῖται καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν παίζει κανένα ρόλο, ἐνῶ ἴσα-ἴσα συμβαίνει τὸ ἐναντίον, αὐτὸς ὁ ἕνας, ὅσον μικρὸς καὶ ἄσημος καὶ ἂν εἶνε, εἶνε ὁ λαὸς, αὐτὸς ὁ ἕνας παίζει τὸν μεγαλειότερον ρόλον, διότι ὅλος ὁ λαὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ μονάδας σὰν καὶ αὐτόν, ἀπὸ ἓνα καὶ ἓνα καὶ ἓνα.

Ἐκαστος λοιπὸν πολίτης ἂς ἐξαρτᾷ τὴν ὀρθοπόδησιν τοῦ τόπου τοῦ ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ καὶ ὅχι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ τότε, ὅλοι οἱ πολῖται, σκεπτόμενοι χωριστὰ τὸ ἴδιο καθέννας, θὰ κινοῦνται καὶ θὰ ἐργάζονται γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου μὲ θέλησιν καὶ ἀποφασιστικότητά πού κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ τοὺς ἀντιταχθῇ, ἐνῶ τώρα ὅλοι εἶνε ἀδρανεῖς καὶ ἀβουλοὶ, διότι ὁ καθένας περιμένει τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Ἀλλὰ καὶ ἐκαστος πολίτης ἂς μὴ χάνῃ τὸ θάρρος του καὶ εἰς τὴ δυσκολώτερον περίστασι καὶ ἂς μὴ ξεχνᾷ ποτὲ τοῦ μεγάλου Θουκιδίδου τὰ λόγια **«καὶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες»**.

Διὰ πολλοστήν φοράν ἀρκαλοῦμεν τοὺς συνδρομητάς μας καὶ μάλιστα τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν των, ἢ ὅποια ἤδη ἔληξεν, ἀναποκρινόμενοι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην πού τοὺς ἐπεδειξαμεν ἀποστέλλοντες εἰς αὐτοὺς τὸ «ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ» χωρὶς νὰ προπληρώσωσι, πού εἶνε ἀπαράβατος ὁρος συνδρομῆς.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

13ον

Ἀξιότιμη κύριε Βουτετάκη.

Εἰμαι ἀναγνώστης τακτικὸς τοῦ «Ἐγερτηρίου», χάριν τῶν ἀναμορφωτικῶν δημοσιευμάτων του, διὰ τὰ ὁποῖα ὅλη ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Νεολαία σὰς ὀφείλει πολλὰς χάριτας, διότι δι' αὐτῶν καθοδηγεῖται αὕτη πρὸς τὴν ἀνωτέραν ζωὴν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸ ὑψηλότερον ὄνειρον τῶν νέων ὅπως πολὺ ὀρθὰ γράφετε. Λυποῦμαι ὅμως πολὺ διότι ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος σὰν καὶ σὰς καὶ ἕνα περιοδικὸν τὸσον φιλοπόροdon, δὲν ἐταίριαζε ποτὲ νὰ ἀναλάβουν ἕνα τὸσον ὀπισθοδρομικὸν ἀγῶνα ὅπως εἶνε ὁ ἀντικομμουνιστικὸς. Σεῖς μὲ τὰς φωτεινὰς πραγματικὰς ιδέας σας νὰ ἐρχεσθε νὰ θυσιάζετε τὸ κύρος σας καὶ τὴν ἡθικὴν θέσιν ποῦ ἔχει τὸ «Ἐγερτήριον» μεταξὺ τῆς Πανεπιστημιακῆς Νεολαίας διὰ τὴν υποστηρίζετε τὰ φαῦλα Ἀστικά Καθεστῶτα; Μὰ δὲν βλέπετε, κύριε Βουτετάκη, αὐτὰ τὰ Ἀστικά σας Καθεστῶτα σὲ ποῖα ἀθλιότητα ἐφεραν τὸν κόσμον; Δὲν βλέπετε πῶς μᾶς κατήντησαν;

Γιὰ ὁρῆτε γύρω σας ἕνα βλέμμα, Κύριε Βουτετάκη; Τί θὰ δῆτε; Τὴν δυστυχίαν ξαπλωμένη παντοῦ μὲ τὴν στυννότεραν τῆς μορφῆς. Καὶ ἐκάτ', πεντακοσίους, χιλίους ἐπιτηδείους ἀρχεῖους νὰ τὴν ἐκμεταλλεύονται καὶ νὰ πλουτίζουν, θεμητὰ καὶ ἀθέμητα. Βρίσκετε, Κύριε Βουτετάκη, σεῖς, ὁ πραγματικὰ Ἀνώτερος Ἀνθρωπος ὅπως φαίνεσθε ἀπὸ τὰ ἄλλα δημοσιεύματα σας, βρίσκετε ὀρθόν, δίκαιον, ἐντιμον νὰ ἔχουν ἑκατοντάδες τὰ ἑκατομύρια οἱ κ... (Σημ. Ἐγερ. θὰ ἐπιτρέψῃ ὁ φίλος ἐπιστολογράφος κ. Παπαδόπουλος νὰ ἀφαιρέσωμε ἀπὸ τὸ δημοσίευσμα του τὰ ὀνόματα, διότι ἐπιθυμοῦμε, ὅπως ἐλπίζομεν ὅτι ἐπιθυμεῖ καὶ αὐτός, νὰ μὴ καταβάσωμεν τὴν συζήτησιν μας περὶ Κομμουνισμοῦ καὶ Ἀντικομμουνισμοῦ εἰς τὸ προσωπικὸν ἐπίπεδον, ἀλλὰ νὰ τὴν διεξάγωμεν ἀφ' ὑψηλοῦ. Ἀπὸ τὸ δημοσίευσμα του δὲν θ' ἀφαιρέσωμεν τίποτε ἄλλο, οὔτε μιὰ λέξη, ἀλλὰ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν πλουτοκρατῶν ποῦ ἀναφέρει. Αὐτὰ ἄλλωστε δὲν μᾶς χρειάζονται, μᾶς χρειάζεται μόνον τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν πλουτοκράται. Δι' αὐτό, οὔτε ἐμεῖς τοῦ τὸ ἀρνούμεθα, οὔτε ἄλλος κανεῖς.) Καὶ πλείστοι ἐντιμοί, ἐπιστήμονες σοφοί, μορφωμένοι, νὰ υποφέρουν, νὰ μὴ μποροῦν νὰ ζήσουν; Ἀλλὰ ποῦ εὐρίσκει τὴν δικαιοσύνην εἰς αὐτὴν τὴν τρομακτικὴν ἀνισότητα ποῦ εἶνε ἀποκλειστικὰ δημιούργημα τῶν Ἀστικῶν Καθεστῶτων; Αἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν προχθὲς ὅτι ὁ κ. Ἀρσένης ποῦ ἐξέδιδεν ἄλλοτε τὴν «Ποικίλην Στῶα» καὶ ἐφώτιζε τὴν τότε νεολαίαν, ὅπως καὶ σεῖς τὴν φωτίζετε σήμερον μὲ τὸ «Ἐγερτήριον», πένεται φρικωδῶς καὶ ἡ «Βραδυνὴ» ἔκανε ἐκκλήσιν εἰς τὰ φιλόδοξα αἰσθήματα τοῦ κόσμου ὑπὲρ τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος ἐντίμου γέροντος. Ἐνας φιλόλογος, Γερμανομαθὴς, πραγματικὰ σοφὸς ὁ κ. Κ. Ζάμπας, ὅστις ἔχει παραφράσει τὸν Ὀμηρον, τὸν Πλάτωνα, καὶ ἔχει πλουτίσει διὰ τῶν μεταφράσεων του αὐτῶν ὁ ἐκδότης Φέξης καὶ ὅστις παρέδιδε πρὸ ἐτῶν καὶ εἰς ἐμὲ Γερμανικά, ἔχασε τὸ φῶς του, στερούμενος πολλὰς καὶ τοῦ ἄρτου, τὸ βρίσκετε δίκαιον αὐτὸ ἐνῶ ὁ κ. ... ποῦ δὲν ἔχει οὔτε τὸ δέκατο τῆς ἀξίας του, ἔχει σωροὺς τὰ ἑκατομύρια; Πῶς δὲν τὰ ἐξέταξε ἐν αὐτῇ κ. Βουτετάκη, κατὰ τὸν ὅσον τὸν ἀντι-λαβετε τὴν συνηγορίαν ἐνὸς βρωμεροῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον προστατεύει τοὺς πονηροὺς ἐκμεταλλευτὰς εἰς βάρος τῶν ἡθικῶν, ἀπονηρευτῶν καὶ ἀγαθῶν ἀν-

θρώπων;

Τὸ ξέυρετε ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν τουφεκίζουν τοὺς ἐκμεταλλευτὰς; τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων; «Μὴ ρίπτετε τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ», Κύριε Βουτετάκη. Μὴ χρησιμοποιεῖτε τὴν πολὺτιμον ἀξίαν σας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν βρωμανθρώπων περιορίσετε τὴν εἰς τὸ ἀνορθωτικὸν ἔργον ποῦ ἐθέσετε ὡς πρόγραμμά σας, ἐὰν θέλετε νὰ φανήτε χρήσιμος εἰς τὴν νεολαίαν, εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς ὁποίας τὸσον ἐπίμονον προσπάθειαν καταβάλλετε δι' ὧν σας τῶν δημοσιευμάτων.

Μετὰ σεβασμοῦ

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας

(Σημ. «Ἐγερ.») Ἐδημοσιεύσαμεν ἀναλλοίωτον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀγνώστου ἀναγνώστου μας κ. Παπαδόπουλου. Ἀφοῦ τὸν εὐχαριστήσωμεν θερμὰ διὰ τὴν περὶ ἡμῶν γνώμην του, τὴν ὁποίαν ὅμως εὐρίσκομεν ὅτι τοῦ ὑπερέβηκεν μᾶλλον ὁ νεανικὸς ἐνθουσιασμός του παρὰ ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας μας, θὰ τὸν παρακαλέσωμεν, νὰ διαβάσῃ προσεκτικὰ τὴν ἀπάντησίν μας εἰς ἄλλο φύλλον, διότι τὸ ζήτημα τὸ ἐξήτασε ἀπὸ τὴν μιὰ τοῦ ὅψιν μόνον, ἐνῶ ἔχει δύο. Εἶπε ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Καθεστῶτος κακὰ, χωρὶς νὰ πῇ ὅμως καὶ τὰ καλὰ, ἀποσιωπήσας ἐντελῶς τὰ ἐκ τοῦ Κομμουνισμοῦ καλὰ καὶ κακὰ, ὅχι βεβαίως ἀπὸ κακὴν πίστιν, ἀλλὰ ἀπὸ ἔλλειψιν μεγαλειτέρας πείρας τῆς ζωῆς καὶ βαθύτερας ἐρευνῆς; τῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία πραγματικότης ἐὰν τὴν ἐρευνῶμεν καθαρώτερα καὶ βαθύτερα θὰ ἔβλεπε ὅτι τὴν ἀνισότητά τὴν ἐδημιούργησε αὕτη αὕτη ἡ Κυρίαρχος Φύσις, ἡ Ἀνεξέλεγκτος Δημιουργία, ποῦ ἔκαμε τὸν ἕνα εὐφυῆ τὸν ἄλλον ἡλίθιον, τὸν ἕνα εὐγενόψυχον τὸν ἄλλον μοχθηρόν, τὸν ἕνα ὑγιᾶ τὸν ἄλλον καχεκτικόν, τὸν ἕνα ρωμαλέον τὸν ἄλλον ἀδύνατον, τὸν ἕνα ὁμορφον τὸν ἄλλον ἀσχημον, τὸν ἕνα μακρόβιον τὸν ἄλλον ὀλιγόβιον, τὸν ἕνα μεγαλόψυχον τὸν ἄλλον μικρόψυχον, τὸν ἕνα ἀγαθότατον τὸν ἄλλον πονηρότατον, τὸν ἕνα πονητικὸν φιλεύσπλαγχον τὸν ἄλλον σκληρόν, αἰμοβόρον, τὸν ἕνα φιλόδοξον, τὸν ἄλλον ἀπάνθρωπον, ἀνθρωποφάγον τέρας, τὸν ἕνα δίκαιον, τὸν ἄλλον ἄδικον.

Πῶς λοιπὸν θέλομεν ὁ φύσει ἄδικος νὰ κρίνῃ δίκαια, ὁ φύσει πονηρὸς νὰ συμπεριφέρεται σὰν τὸν ἀγαθόν κ.λ.π.; Καὶ αἱ ἀνησότητες λοιπὸν εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων θὰ ὑπάρχουν ὑπὸ οἰονδήποτε πολιτεύματι, ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι εἶνε μεταξὺ τους ἄνιστοι, εἶνε δίκαιοι καὶ ἄδικοι, ἀγαθοὶ καὶ κακοὶ κ.λ.π. Οἱ δὲ ἄδικοι καὶ κακοὶ καὶ πονηροὶ εἶνε ἀκόμη πολὺ-πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δίκαιους καὶ ἀγαθοὺς καὶ καλοὺς. Καὶ μόνον ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐξυγιαίνεται, θὰ βελτιώνεται ψυχικῶς, ὑποκειμενικῶς, θὰ ἐκλείπουν σιγὰ σιγὰ καὶ αἱ μεταξὺ τῶν ἀδικιῶν καὶ ἀνισότητες. Τὸ δὲ πολιτεύματι ἔχει πολὺ ὀλίγον νὰ κάμῃ. Διότι καὶ τὸ καλύτερον πολιτεύματι ἐφαρμοζόμενον ἀπὸ πονηροὺς καὶ ἄδικους ἀνθρώπους θ' ἀποβῇ κακὸ καὶ ἄδικο καὶ ἀντιθέτως. Ἡ μήπως ὁ νεαρός μας Παπαδόπουλος νομίζει εἰς τὸ πολιτεύματι τῶν Μπολσεβίκων δὲν συμβαίνουν ἀδικίαι καὶ ἀνισότητες; Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε εἰς τὰ κατόπιν ἀρθρα μας. Ἐδῶ, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸν ἀγαπητόν μας Παπαδόπουλον καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τὰ ἑξῆς: «Ὅλα τὰ πολιτεύματα ἔχουν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τους. Ἀντὶ λοιπὸν

ΕΛΛΗΝΕΣ Δ΄ΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ =

Η ΑΔΕΛΦΗ

ΚΩΣΤΑ ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Ὁ Γιράντης ποτὲ δὲν θυμόταν τὴν μεγάλην του ἀδελφὴν καλὴν, ὅταν στὸ σπῖτι ἐπρόκειτο νὰ ληφθῇ καμμιά σοβαρὰ ἀπόφασιν γιὰ ἕνα ζήτημα. Ἡ ἀρνήσις τῆς ἐφθανε τὴν μαῖα. Ἐφώναζε καὶ κατὰ ἰδίαν σχεδὸν σὰν καμμιά πρόστυχη γυναῖκα.

Ἔτσι εἶχε ζήσει ὅλο τὸν καιρὸ μὲ τὸν καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸν του τὸν πῖο μεγάλο, ποῦ ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ζητήσῃ δουλειὰ στὴν ἐπαρχία, γιὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ αὐτήν. Ἔτσι μὲ τὴν ἄλλη ἀδελφὴν, ὡς ποῦ παντρεύθηκε αὐτὴ καὶ δὲν γύρισε νὰ τοὺς ξανα-ἰδῇ. Ἔτσι τώρα καὶ μ' αὐτὸν.

Ὁ Περικλῆς Γιράντης ἐσυλλογίζετο τώρα, πῶς θὰ ἐγίνετο μὲ τὴν μεγάλην του ἀδελφὴν. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε καὶ δὲν τὴν ἐσέβετο διόλου, ἀφοῦ καὶ αὕτη ἀγαποῦσε μόνον τὸν ἑαυτὸς της καὶ δὲν ἐσέβετο κανένα, δὲν μπορούσε ὅμως ἔτσι εὐκολὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἀπὸ τὴν κατάρξε τῆς.

Καθὼς ἔπινε στὴν τραπεζαρία, ποῦ ἐχορσάμεινε καὶ κοιτῶνας τῆς ἀδελφῆς του, τὸν πρωτό τοῦ καφέ τὴν ἔβλεπε μὲ μῖσος μὰ καὶ μὲ κάποια εὐχαρίστησιν, γιὰ τὴν ἔκανε καὶ ὁ ἴδιος τώρα νὰ υποφέρῃ, νὰ κομμάτι σκεπασμένη ὡς πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο.

Ὅχιτὼ ἡ ὥρα καλοκαιρινῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουνίου καὶ αὕτη δὲν εἶχε σηκωθῇ ἀκόμη Ὁ Περικλῆς ἤξερε πῶς δὲν ἐκοιμήτο, μὰ πῶς ἐλειθῇ ἦτο θυμωμένη, δὲν ἐπνοοῦσεν ἀκόμη καὶ δὲν θὰ ἐπνοοῦσεν ἴσως οὔτε τὸ μεσημέρι. Τὸ σπῖτι τὸ εἶχε ἀφίσει ἐπὶ τὰς ἡμέρας τώρα ἄνω κάτω, καὶ γόγγυζε στὸ κρεβάτι της χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ σηκωθῇ.

Τώρα τὴν ἄκουγε νὰ βῇ στεγνὰ. μὰ τὸ ἀνάσο της δὲν τὸ ἄκουε διόλου. Εἶχε κρύψει καὶ τὸ ἴδιο ἀνάσο της. Τοῦ ἦλθε νὰ πάρῃ ἕνα ποτήρι νερό καὶ νὰ τὴν καταβρέξῃ, μὰ ὕστερα σταμάτησε. Αὕτη θὰ ἔβαζε τὴν φωνὴν καὶ θὰ τὴν ἄκουαν πάλι στὴν αὐλή.

Τόσα χρόνια γιὰ νὰ εἶνε ἡσυχος ἔλεγε στὴν μεγάλην του ἀδελφὴν πῶς δὲν θὰ ἐπαντρεύετο, πῶς ἦτο μισογύνῃς, πῶς αἱ γυναῖκες τοῦ Σχεδὸν εἶχε δώσει τὸ λόγο του στὸ σπῖτι τῆς Ἑλλῆς καὶ ἡ μεγάλην του ἀδελφὴν δὲν μπορούσε νὰ μὴν τὸ μάθαινε. Τὸ εἶχε σχεδὸν μάθαινε, καὶ γι' αὐτὸ ἐφαίνετο χειρότερη ἀπὸ κάθε ἄλῃ φορὰ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ.

Ὁ Περικλῆς ἦπε γρήγορα τὸν πρωτό τοῦ καφέ καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ἄν δὲν ἐγίνετο τὸ πρωτὸ καμμιά σκηνή, θὰ ἐγίνετο τὸ μεσημέρι ἢ τὸ ἀπόγευμα. Ἦσαν τόσο συνηθισμένα πράγματα αὐτὰ.

Μέσα στὴν κουζίνα ἦρε ζαρωμένο πάνω στὸ τζάκι ἕνα τηλεγράφημα. Ἦτο κάποιου φίλου ποῦ τοῦ ἀνῆγγελλε τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἑαυτοῦ. Ἦτο καὶ αὐτὸ εἰς τὸν τρόπο ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴν τῆς μεγάλης δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ. Τώρα σκέφθηκε πῶς κάποτε τὴν εἶχε σπῖτι τοῦ σπῖτι, καὶ γι' αὐτὸ ἐπῆρε ὅσα γράμματα εἶχεν ἀπὸ φίλους τοῦ θυμὸς του καλλίτερα ἐξέσπασε σὲ γέλια.

— Τιποτένια! ἔλεγε. Ἐβιάζετο νὰ βγῇ ἔξω καὶ ξαναπέρασεν ἀπὸ τὴν τραπεζαρία. Ἡ ἀδελφὴ του ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ κρεβάτι. Ἐβλεπε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ σκεπάσματα ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ κεφάλι της, καὶ

νὰ τὰ σωριάζωμεν κάτω ὅλα καὶ νὰ ἀρχίζωμεν νὰ χιτίζωμεν ἀπὸ ἀρχῆς, δὲν εἶνε φρονιμότερον, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὴν πείραν, νὰ ἀντιπαραστήσωμεν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ἀπέτυχε τὸ ἕνα πολιτεύματι μὲ τὰ σημεῖα ποῦ ἐπέτυχον εἰς ἄλλα πολιτεύματα; Καὶ ἐδῶ γεννᾶται ἕνα μεγάλο ἐρώτημα: Καὶ ποῖα εἶνε τὰ ἐπιτυχημένα σημεῖα καὶ ποῖα τὰ ἀποτυχημένα τοῦ Ἀστικοῦ καθεστῶτος καὶ ποῖα τὰ ἐπιτυχημένα καὶ ἀποτυχημένα τοῦ Μπολσεβίκου; καὶ ποῖα ἀποτυχημένα τοῦ ἐνός, μποροῦν ν' ἀντιπαρασταθῶσιν ἀπὸ τὰ ἐπιτυχημένα τοῦ ἄλλου; Εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην ἐρευνᾶν ποῦ θὰ προβῇ τὸ «Ἐγερτήριον», θέλομεν νὰ μᾶς βοηθήσουν, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος, ὅπως λέγει καὶ ὁ ἀνακριτής, χωρὶς συμπαιδείας καὶ ἀντιπαθείας καὶ οἱ Κομμουνιστὲς σπουδασταί.

τοῦ φάνηκε σὰν κεφάλι βατράχου ποῦ ἔχει καὶ μαλλιά. Καμμιά φράσ ὁ Περικλῆς ἐνοιοῦσε καὶ λύπη γιὰ τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἔλεγε: — Εἶναι καὶ νὰ τὴν λυπᾶσαι. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ἦτο ἔτσι ἂν τὴν παντρεύεμεν. Αὐτὸ τὸν καιρὸ ὅμως ἐπαναστατοῦσε πολὺ τὸ ἐγὼ του καὶ ἐσκέπτετο πῶς δὲν εἶχε στὸ τέλος καμμίαν υποχρέωσιν νὰ ὑφίσταται τὴν κακία της καὶ τὸν ἐγωϊσμό της, καὶ νὰ γίνετο δυστυχισμένος χωρὶς νὰ εἶνε υπεύθυνος σὲ τίποτα.

Τὴν δὲ ἐγίνετο ὅμως μ' αὐτὴ τὴν δουλειά; Ἐπὶ μέρους τώρα ἔμενε στὸ κρεβάτι χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτα, καὶ ἦτο ἱκανὴ νὰ μείνῃ ἄλλες ἐπὶ ἀκόμη ἡ καὶ ἄλλες δέκα ἐπὶ. Τὸ πείσμα της ἐφθανε σὲ βαθμὸν ἐξωφρενικόν.

Τὴν ἐκύτταζε καὶ πάλι ἔτσι στὸ κρεβάτι κουκουλωμένη καὶ τοῦ ἐφάνηκε σὰν μούμι ἡ σὰν κακοφτιασμένο ἔσανο. Καὶ εἶχε τέτοια ἀντιπαθητικὴ ἀκόμη στὸν τρόπο ποῦ ἔκανε πῶς κοιμήται. Εἶχε κλεισμένα τὰ μάτια της καὶ τὴν ἔλεγε: — Ἄμα δὲν συνεννοῖται κανεῖς σὲ μιὰ δουλειά, καὶ τέτοια δουλειὰ μάλιστα, χτυπᾷ τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο.

Ἐπὶ ἀρχῆς νὰ μιλᾷ πῖο σιγὰ καὶ κοιμένα, νὰ φαίνεται πραγματικὰ ἀρρωστη, καὶ τὰ πῖο πολλὰ λόγια της ἔμεναν μέσα στὸ στόμα της.

Μέσα ἀπὸ τὴν κουζίνα ἤκούετο θόρυβος τῶν πιάτων καὶ τῶν πηρουριῶν. Ἡ ὑπηρετοῖσα ἡ Φρόσω ἔπλενε τὰ πιάτα στὸ νεροχύτη.

Ἐπὶ τὴν Φρόσω ἦθε στὴν τραπεζαρία. Τὸν καὶ μὲ τὸν σκουπιδάρη τὸν λυπήθηκα, εἶπε.

— Τί ἐπαθε, τί ἐπαθε: Ρώτησεν ὁ Περικλῆς. — Νὰ πένθαινε πάνω στὸ κάρο μὲ τὰ σκουπίδια. Πρέπει νὰ τοῦ ἦλθε συγκοπή.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Περικλῆς πρέπει νὰ ἄκουε, χωρὶς νὰ μιλᾷ ὅμως. Ἄλλες φορὲς θὰ ἔκανε ὀλόκληρη συζήτησιν μὲ τὴν Φρόσω καὶ θὰ ἔβγαιναν ἔξω στὸ δρόμο νὰ μάθῃ καὶ λεπτομέρειες. Τώρα δὲν ἔβγαλε οὔτε κίχ.

Οἱ φωνὲς τῶν πωλητῶν δυνάμειον ἔξω στὸ δρόμο. Ἄκουεν ὁ Περικλῆς καὶ τὸν θόρυβον τοῦ διτρόχου τοῦ μανάβη ποῦ ἐφώναζε «κουκὶ καὶ ἀγκινάρες» καὶ τὴν καθαρά φωνὴν τῆς αὐγουλοῦς καὶ τὸν ἐφημεριδοπώλη. Καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὴν γρηῃ ὑπηρετοῖσα, τὴν κυρὰ Λένα, ποῦ ἐφώναζε: — Τράβα, τράβα, δὲν ἔχει τὸ τεπόζιτο ἄλλο νερό. Τώρα γίνηκε γιὰ κάμποσον ὥρα σιγὴ, μὰ ὅταν ἔβγαινε πιά στὴν ἐξωτερικὴν αὐλὴ ἄκουσεν ὁ Περικλῆς τὴν ἀδελφὴν του ποῦ ἐφώναζε στὴν ὑπηρετοῖσα.

— Ἐλα μέσο, ἔλα μέσο, τί εἶνε ἡ δουλειά σου στὴν αὐλή. Ἐλα πάστρεψε τίς πατάτες.

— Τίς πατάτες; — Ναι τίς πατάτες καὶ τὰ κολοκυθάκια ποῦ σοῦ εἶπα.

Στὸ δρόμο ὁ Περικλῆς ἐσυλλογίζετο τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς ποῦ ἐφτασαν τὴν οἰκογένειαν καὶ ἔκαναν τοὺς ἀδελφούς νὰ εἶναι δεμένοι, ἀπὸ ἀδελφὲς ποῦ τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ δυστυχία στὴ ζωὴν τοῦ δὲν τοὺς προσέφεραν. Γιατὶ νὰ εἶναι ἔτσι οἱ οἰκογενειακοὶ καὶ οἱ κοινωνικοὶ θεομοί; Καμμιά ἀπάντησιν ὅμως δὲν εὕρισκε στὸ ἐρώτημά του.

Ἡ ἀπόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἐβάραινε καὶ τὸν ἐπνιγε. Μέσα στὸ σπῖτι ἐγίνετο ἕνας ἐκμηδενισμένος ὁργανισμός, ἕνα τίποτα, αὐτὸς ποῦ ἔξω τὴν δραστηριότητα ἀνέπτυσσε γιὰ τὴν δουλειά.

Τὴν δὲ ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς της; Δὲν ταίριαζε μὲ κανένα, καὶ στίς χαρὰς καὶ στίς λύπες τοῦ σπιτιοῦ τῶν εἶχε τὴν ἴδια κακὴ τροπὴ στάσι, τὴν ἴδια κακορριζικιά.

Τὸ βράδυ τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα γιὰ τὸ ἐφώναζε καὶ ἀρχῆς νὰ τὸν κασιδιεῖται. Ἐκλείσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ ἔτσι ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν πῖο πολλὴν φωνὴν τῆς.

Τὸ ἄλλο πρωτὸ ὅμως, θὰ εἶχε πάλι ἄλλες ἱστορίες. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα, καὶ τὴν ἄλλη ἄλλες. Καὶ κάθε ἡμέρα θὰ εἶχε τίς ἴδιες σκηνές, ὡς νὰ ἐτελείωνε καὶ αὐτὸς μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ γάμου του, καὶ νὰ ἄφινε καὶ τὸ σπῖτι αὐτὸ ποῦ ἡ ἀνυπανδρὴ ἀδελφὴ του εἶχε ὀφείλει τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν κατάρξεα της.

Κ. Φ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ ΣΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ

Μία πρόσκλησις του προέδρου του συλλόγου «Όρη» κ. Παπαντωνάκη, μās έφερε μαζί με μία μάζα Κρητών στο Γαλάτσι. Ή έν Άθήναις «Ένωσις τών Κρητών» την περασμένη Κυριακή, ώργάνωσεν μία γιορτή, γιά τή συνένωσή της, στο μαγευτικό Γαλάτσι. Γιατί στην Άθήνα υπήρχαν πέντε σύλλογοι Κρητικοί «Λευκά Όρη» τών Χανίων, «Αράχνη» τής Ρεθύμνου, «Κνωσσός» του Ήρακλείου, «Πραισός» και «Δελφός» του Λασηθίου, που τόν περασμένο μήνα ένώθηκαν σ' ένα σύλλογο που ονομάστηκε «Ένωσις Κρητών».

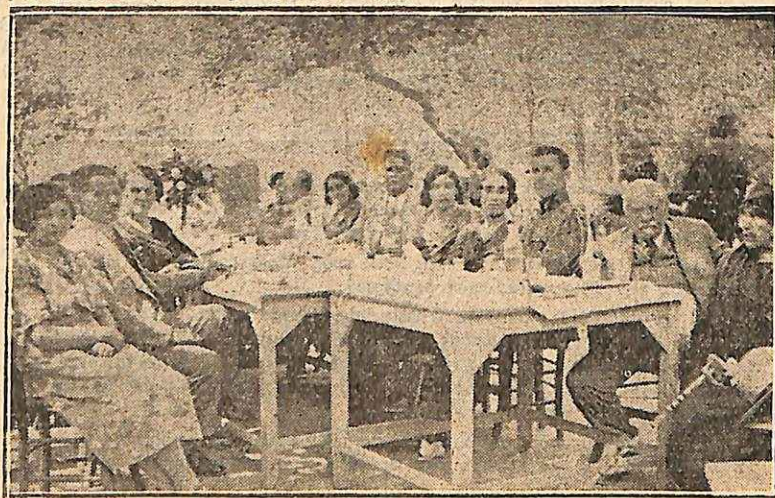
Από τή πρώτη-πρώτ ή λεωφορεία τής πλατείας Λαυρίου, που πηγαίνουν γιά τή Γαλάτσι κουβαλούσαν άκαιάπαυστα στο δροσερό προάστειο άνθρωποις μās καθε ήλικίας. Γέροι, παιδιά, γυναίκες και κορίτσια, όλοι από τή άντρεωμένο νησί, πήγαιναν να γιορτίσουν τή συγκρότησι ένός μεγάλου συλλόγου τους.

Ή πλατεία του έστιατορίου «Δροσιά» μέχρι τή μεσημέρι ήταν γεμάτη. Τή μεσημέρι παρέκάθησαν είς πρόγευμα περί τή όγδόντα πρόσωπα.

Ο πρόεδρος τής «Κρητικής Ένώσεως» κ. Σακώρραφός στο γεύμα μίλησε, γιά τήν έπιτευχθείσα ένωσι τών συλλόγων, και αυτό έγινε με τήν έγκατάλειψι τών άτομικών φιλοδοξιών και τοπικών άντιζηλιών. Έπίσης προπόσεις ήγειραν ό κ. Στεφάνου και ό κ. Παπαντωνάκης πρόεδρος του συλλόγου τή «Λευκά Όρη».

Ή διασκέδασις έν συνεχίσθη ίδια από τής 4 μ. μ. που ήρχισαν

Ένώσεως άποτελούμενον από τών προέδρων του κ. Σακώρραφον, και άντιπροέδρους κ. κ. Κοκαλάν και Φραγκούλην, από τόν Γεν. Γραμματέα κ. Γρηγορίου και τούς κ. κ. Παπαντωνάκη και Κα-

ραβηλάκη. Έπίσης τούς βουλευτάς Ίωσήφ Κούνδουρον, Έμ. Τριπιδάκη, Γεωργουλάκη, Καρυσιτάκη, τόν γεροισαστήν κ. Εύστράτιον Φωτάκη, τούς κ. κ. Τζανακάκη φρούραρχον Άθηνών, Τζάτζιμον Άνωτ. Δ. Χωρ. Στερεάς Έλλάδος, πλείστους άλλους άνωτέρους ύπαλλήλους τών ύπουργείων και αξιωματικούς.

Ο Διευθυντής μας κ. Δ. Βουτετάκης στέλλει πρής τήν «Ένωσιν Κρητών» τή κατωτέρω ποίημά του :

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ
ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΡΗΤΑΣ

Κρήτη, πατρίδα τών Θεών κι' Ήρώων Άθανάτων, πούχ' άρδευθή τή χώρα σου με ποταμούς αί μάτων. Καί Ποταμίδες ύψωσαν, ώσάν τόν Ψηλορείτη τή κόκκαλα πολεμιστών που πέσαν γιά τήν Κρήτη. Χάιρετε εύστολεις βλαστοί πατρίδας τιμημένης και μ' ώμωφιές θεσπέσιες περίσσεια στολισμένης.

Περί τήν 9 έσπερινήν γυρίσαμε στην Άθήνα άποχομίζοντες τās καλλιτέρας τών έντυπώσεων, εύχόμενοι τήν άδιάρρηκτον διάρκεια τής Κρητικής Ένώσεως.
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΓΙΑΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΑΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ

Τή περασμένο Σαββατόβραδο στο τέγμα Άμπελοκήπων έλαβον χώραν, αί γυμναστικές επιδείξεις του θαυμάσιου λειτουργούντος εκεί Λυκείου «Νεστορίδη». Τή «Έγερτήριον» είς τή έρχόμενον φύλλον του ίσως άσχοληθή λεπτομερώς διά τās επιδείξεις και τήν έορτήν που θά γίνη τήν έρχομένη Κυριακή, γιά τή παρόν ήρχισε από τή περασμένο Σάββατο να έκτυπώνεται.

να έρχονται πυκνές ομάδες από Κρήτες. Χοροί και τραγούδια Κρητικά έδωκαν σ' όλη τή συγκέντρωσι χαρακτηριστά έγκάρδια. Τή ήρωϊκή Κρητική τραγούδι «Πότε θά κάμη έσπεριά, πότε θά ξημερώση» με πολύ γούστο τραγουδήθηκε από τόν κ. Βρεττό. Ή διασκέδασις έν συνεχίσθη μέχρι τών νυκτερινών ώρών.

Μεταξύ τών παρευρεθέντων διακρίνονεν τή Προεδρείον τής

«Έάν θέλετε να δδηγηθήτε είς τή πώς να γίνετε Άνώτεροι Άνθρωποι παρακολουθήτε τή άνωφωτική δημοσιεύματα του «ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΥ».

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ο ΧΟΤΖΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ 40 ΓΥΙΟΥΣ

Είπε γνωστόν ότι τή «Έγερτήριον», επιδιώκον άνωτέρους σκοπούς, δέν άναμιγνύεται είς πολιτικούς και κομματικούς άγώνας. Προκειμένου όμως περί προσώπων, άναμφισβήτητον κατ' αυτό, αξίας, μορφώσεως, χαρακτήρος και ήθους, τή «Έγερτήριον» θεωρεί καθήκον του να τή ένισχύ άνεξαρτήτως τών πολιτικών και κομματικών άυτών φρονημάτων, τοσούτον δέ μάλλον τή καθήκον του τούτο τή θεωρεί έπιτακτικόν καθ' όσον άλλοιμονον και τρισάλλοιμονον στήν τόπον αυτόν, έάν κατόπιν τής φοβεράς λειψανδρίας, ή όποία τόν μαστίζει, έθέταμεν δι' οίονδήποτε λόγον, είς τή περιθώριον τής δημοσίας ζωής και τās άλλας που έχουμε αξίας.

Τήν θέσιν του Γεν. Διοικητού τήν θεωρούμεν σημαντικώτεραν από τήν του Ύπουργού. Τή διατί, δέν είναι τή παρόντος. Πληροφορούμεθα, λοιπόν, ότι είς τήν κενήν θέσιν του Γενικού Διοικητού Κρήτης πρόκειται να διορισθή ό Γε. Γεωργουλάκης και δικηγόρος και πρώην εισαγγελεύς κ. Εύστράτιος Φωτάκης. Άδυνατούμεν να πιστεύωμεν ότι θά εύρισκετο καταλληλότερον πρόσωπον μετά τόν κ. Κατεχάκη διά τήν θέσιν ταύτην. Διότι τόν κ. Φωτάκη, πλην τής πολλαπλής και εύρείας μορφώσεώς του, πλην τής ευγενείας του ήθους και τής ψυχής και τής είς σπάνιον βαθμόν άλτρουϊστικής του διαθέσεως διακρίνει έξαιρετικά και τή άπατρίαστον προσόν άπαραίτητον διά Γενικόν Διοικητήν, ως και διά πάντα έν γένει αξιωματούχον. Καί άνήκει μόν είς ώρισμένην πολιτικήν μερίδα, χωρίς όμως και να πού να είνε καίδικος και προσηνής και πρόθυμος είς όλους, χωρίς να μπορεί, άλλ' ούτε και να θέλη, να φαντασθή, έξ ου και καθίσταται άγαπητός και δημοφιλής είς όλους, άνεξαρτήτως κομματικών άποχρώσεων. Καί διά τούτο και οι άντίπαλοι του έκλογικώς είς τόν Νομόν του, κ. κ. Βασ. Σκουλάς και Άσκούτσας μετά θέμενς ύποστηρίζουν τόν διορισμόν του, άντι να τόν πολεμούν, πράγμα που είνε βεβαίως πρής τήν έναντιότητά του, θά σκεφθή πολύ στενά, πολύ χαμηλά, και δέν θά πραγματοποιήση τόν διορισμόν. Έν παραμοναίς έκλογών θά προτιμήση ένα φατριαστήν, ένα τυφλόν δρογόν του, χάριν μικρών τινών κομματικών ώφελημάτων. Έμείς δέν τή πιστεύομεν. Διότι όσαδήποτε και άν είνε τή κομματικά ώφελήματα από ένα άνεπιτυχή διορισμόν, άσυνκρίτως πολύ μεγαλύτερα θά είνε τή ήθικά ώφελήματα, τή όποία θά προσπορισθή ή Κυβέρνησις από τόν διορισμόν προσώπου άνταξίου του αξιώματος, με έπιστημονικήν αξίαν και τήν πρής αυτό έκτίμησιν και έμπιστοσύνην του κόσμου άμέριστον, δυναμένου, άνυψώη τή αξίωμα και σεβαστότερον να τή καθιστά, άντι να επιδιώκη να ύψωθώ αυτό από τήν δύναμιν και αίγλην του αξιώματος.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ίπτάμενον ποδήλατον

Ο μηχανικός Ροστοχάρ έλαβεν είς τήν Προάγν δίπλωμα έφευρέσεως διά τή ίπτάμενον άεροπλάνον. Τή μηχανήμα του Ροστοχάρ είνε συνδυασμός ποδηλάτου και άεροπλάνου. Ο άεροπόρος κάθεται επί του ποδηλάτου του όποίου ό μηχανισμός λειτουργεί, ούτως ώστε κινούνται συγχρόνως οι τροχοί και ή έλιξ, όστις εύρίσκειται έμπρός. Άνωθεν του ποδηλάτου ύπάρχει σύστημα πτερύγων και τή πηδάλιον του άεροπλάνου. Ο χειριστής είνε εύχερής και ή προσπάθεια τήν όποιαν καταβάλλει ό άεροπόρος μετά τήν άνύψωσιν σχεδόν μηδαμινή. Τή ίπτάμενον ποδήλατον ύψώθη κατά τās δοκιμάς, αίτινες έγινοντο έν Άγγλία είς ύψος 2.000 μέτρων και διήνυσεν κατ' εύθειαν γραμμήν απόστασιν 150 χιλιομέτρων τήν ώραν. Τή μηχανήμα στοιχίζει 60-70 λίρας.

Τά θαύματα του άσυρμάτου τηλεφώνου.

Τή άσύρματον τηλεφώνον χρησιμοποιείται διαρκώς εύρύτερον είς τήν ζωήν. Ίδού δύο τελευταίαι έφαρμογαί του, τās όποιās άναφέρουν αί Άμερικανικαί έφημερίδες :

Είς έν από τή μεγάλυτερα ξενοδοχεία τής Νέας Υόρκης έδόθη πρό τινος ένας πρωτότυπος χορός : πενήντα ζεύγη χορευτών έσπορεύοντο είς τήν αίθουσαν χωρίς οι θάτα να άκούουν μουσικήν. Τή συνέβαινε ; Απλούστατα : όλοι οι χορευταί ήσαν έφωδιασμένοι με ίδιούς των δέκτας άσυρμάτου τηλεφώνου και έχοντες τή άκουστικά είς τή αυτιά των ήκουον αυτού μόνον τή διαβιβασόμενον τασάραστον. Ή άλλη περίπτωσις είνε ή έξής : Είς τόν Ντεμόν κάποιος Χάρβεϋ Ούέμπστερ και ή μς Πέτελ έτέλεσαν έν πάση έπιστημότητι τούς θρησκευτικούς γάμους των, έν μέσω πολυαριθμών προσκεκλημένων χωρίς όμως νά παρίσταται λευρός. Άντι του ίερώως είχε τοποθετηθή πρό των νεονύμφων ένα άσύρματον τηλεφώνον με μεγάφωνον, δι' αυτού δέ μεταβιβάζετο όλη ή θρησκευτική άκολουθία του ιερώως εύρισκομένου είς Όκλογάμαν, είς απόστασιν 900 χιλιομέτρων !

Ο Χότζας Μουσταφά έφέντης, του όποιου τήν είκόνα βλέπει ό άναγνώστης στο έξώφυλλον ήτο ένας τυχερός που είχε φωνή άηδονιού που όταν έψαλλε από τόν μινάρη του Τζαμιού τής Θεσσαλονίκης μεθούσε με τή μελωδική φωνή του τους πιστούς του Ίσλάμ. Άλλ' εάν ήτο τυχερός από τή μία μεριά, ήτο άτυχος από τήν άλλη γιά τή δέν έκανε παιδιά και τότε μεγάλο καϊμό και μαράζι, άν κι' είχε παρμένες έξη γυναίκες γιά τή ως γνωστόν τή Κοράνι έπιτρέπει να παίρνη κάθε Μουσουλμάνος ως 7. Ο Χότζας λοιπόν ψοφούσε γιά παιδιά, άλλα παιδιά γιόκ. Έπαιρνε τή γυναίκα. Τήν είχε δυό τριά χρόνια κι' όταν δέν γεννοβολούσε και άπελπίζετο, ό καλός μας χότζας άλλη. Τήν άλλασε με όση εύκολία και τή ποκάμισά του. Άλλά και με τήν νέα του γυναίκα παιδιά πάλι γιόκ. Κι' έτσι σε 15 χρόνια μέσα ήρθαμε στην έκτη γυναίκα. Άλλά κι' αυτή ήγονη.

Ένας καλόγερος Ρωμιός του λέει μία μέρα : Θέλεις χότζα μου, να κάμης παιδιά ; Να πάρης τότε μία Ρωμιά που θά σταυρωθούνη τή αίματα και θά κάμης όσα θέλεις. Μάλιστα να πάρης από τή δεινα σόη που γεννοβολάει πολύ. Πράγματι ό Χότζας έπιασε τή λόγο του καλόγερου και ζήτησε γιά γυναίκα του τή Λενιώ του Μαστρομανώλη. Ο Χότζας ήτανε πλούσιος και ό Μαστρομανώλης φτωχός. Ήτανε τούτο ένας λόγος γιά να τή δώσουνε τή Λενιώ με προθυμία. Άλλά πώς, αφού αυτός ήτανε Τούρκος και αυτή Ρωμιά ; Ο Μαστρομανώλης του λέει : Χότζα έφέντη μου, σου δίνω τή Λενιώ μου να βαπτιστής πρώτα.

Μα πώς έφέντη μου Μαστρομανώλη ; Εγώ χόντζας άνθρωπος πώς θά γίνω Ρωμής ; Δέν κάνει καθέναν στο πτή του ; Εγώ Μουσουλμάνος, τή Λενιώ Ρωμιά.

Ο Μαστρομανώλης έσκέφθηκε λίγο και ύστερα του λέει :

Κάνει χότζα μου, να τή παιδιά σας τότε, αφού θά τή γεννά τή Λενιώ, να βαπτίζονται.

Πώς να γίνη τούτο Έφέντη Μαστρομανώλη ; Εγώ Χότζα να ψάλλω στο τζαμί και τή παιδιά μου χριστιανοί να πηγαίνουν στην εκκλησιά : Γίνεται τέτοιο πράγμα ;

Ο Μαστρομανώλης σκέφθηκε πάλι λίγο.

Τότες Χότζα μου, να γίνη ένα άλλο. Άλλιώς δέν συμφωνώ με κανένα τρόπο. Όσα παιδιά κάνει τή Λενιώ μου τζιμπραγά, να βαπτίζονται και να γίνονται χριστιανοί, όσα κάνει μονά, να μένουν άβάφτιστα να γίνονται Μουσουλμάνοι.

Σαυτή τή συμφωνία έσυμφώνησε ό Μουσταφά Χότζας γιά τή έσκέφτηκε πώς καμιά γυναίκα στήν τόπο τους δέν έκαμε ποτέ τζιμπραγά παιδιά. Μα ό Μαστρομανώλης ήξερε από μία μάγισσα ένα βοτάνι που άμα τή τρωγε μία γυναίκα θάκανε σίγουρα τζιμπραγά παιδιά. Καί έτσι τή Λενιώ άμα παντρεύτηκε τή Μουσταφά Χότζα έκαμε 20 γέννες από δυό δυό σε κάθε γέννα, κι' άρσενικά κι' όλας όλας.

Άλλά, Άλλά, έλεγε ό Χότζας αφού έβλεπε ύστερα από 20 χρόνια νάχη 40 γιους, αυτός ό άτεκνος και άκληρος προτού να πάρη τή Ρωμιά, που έτσι με τούς 40 γιους του, που γενήκανε και καλά παληκάρια έακούστηκε τόνόμά του μέχρι του Σουλτάνου.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Μέσα στην πειδ πλούσια σάλα του μεγαλοπρεπούς παλατιού του, ο Ραμαντάν, ο βασιληάς των βασιληάδων, καθότανε άκίνητος και σκεπτικός, επάνω στον τεράστιον και φιλινισένιο θρόνον του.

Από τότε που έβλεπε την Μεντιζέ, την γλυκειά σκλάβά του που ήθελε να την ανεβάσει ως την υψηλή θέσι της εύνοουμένης, να μαρμαρώνει από λύπη γιατί την είχαν βανάουσα απομακρύνει από την πατρίδα της κι' από την αγάπη των δικών της, ο βασιληάς ένοιωσε μια μεγάλη θλίψη να του βαράινη την καρδιά. Γιατί τάχα η αγαπημένη του αυτή σκλάβά περιφρονούσε την αγάπη του και τις εξαιρετικές που της έκανε τιμές;

Εκείνη τη στιγμή μέσα από το φαρδύ μανίκι του βασιληά επρόβαλε ένα χαριτωμένο κατάσπρω ποντικάκι, βγάζοντας χαρούμενες κραυγούλες. Αμέσως το πρόσωπο του βασιληά φωτίστηκε από μια λάμψη χαράς. Το ξύπνιο και ευγενικό εκείνο ζώο, ήταν το εύνοούμενό του. Δεν άφηνε να τ' άγγιξη κανείς εκτός απ' αυτόν και δεν δεχόταν τροφή παρά μόνον από τα χέρια του.

Το μικροσκοπικό ζώο, σκαρφιζόντας τότε επάνω στο μεταξοφαντο ρούχο του βασιληά του, ανέβηκε εις τους ώμους του και έχάιδεψε με την ουρίτσα του το πρόσωπο του βασιληά. Έκείνος με μισοκλειστά μάτια και ευχαριστημένος το έχάιδεψε ελαφρά με τα δυο του δάκτυλα. Μέσα στο λαμπρό εκείνο παλάτι, όπου όλοι έσκυβαν με σεβασμό μπροστά στην μεγαλειότητά του, το μόνο πλάσμα που τον άγαπούσε παρηγορητικά κι' άνυστερόβουλα ήταν το ταπεινό εκείνο ποντικάκι.

Α! "Αν οι καλοί θεοί με την παντοδυναμία τους μπορούσαν να μεταμορφώσουν το μικροσκοπικό εκείνο ζώο σε όρατο και λυγρό κορίτσι, που θα το αγαπούσε σαν παιδί του, πόσο θα γινόταν ευτυχισμένος!

Αυτή την σκέψιν έκανε ο Ραμαντάν και μισανόγοντας τα βραεία του βλέφαρα έσήκωσε τα μάτια του κι' εκύτταξε σε μια γωνιά της αίθουσας. Έκει βρισκότουσαν τρία αγάλματα από όλο-κι' όλο χρυσάφι, τα αγάλματα των τριών θεών που έδιναν στους πιστούς όλες τις χαρές της ζωής. Ήταν οι τρεις θεοί της Υγείας, της Αγάπης και του Πλούτου.

Ο Ραμαντάν έκάρφωσε τα μάτια του επάνω στα αγάλματα των Θεών και τα χείλη του επρόφεραν μια προσευχή, παρακαλώντας τους Θεούς να πραγματοποιήσουν την φλογερή του επιθυμία να ιεταμο φώσουν δηλαδή το αγαπημένο του ποντίκι σε όρατο κορίτσι με τη ψυχή του άσπρη σαν το τριχώμα του. Ας του έκαναν αυτή τη χάρη οι Θεοί και εκείνος θα τους προσέφερε τις πειδ πλούσιες θυσίες.

Τα μεγάλα όμως διαμαντένια μάτια των τριών Θεών έμειναν άκίνητα στην θέσι τους. Τότε η ψυχή του Ραμαντάν αγανάκτησε πολύ εναντίον τους και ήταν έτοιμος να προσφέρει βραεία βλασφημία, όταν άξαφνα είδε στο πλευρό του, δίπλα στο ποντίκι ένα ό-ρατο κορίτσι, με μεγάλα μάτια, με φιλη μυτίτσα, με κακαόκινο στοματάκι και με άσπρη σαν το γάλα επιδερμίδα, που απλώνοντας τα βελουδένια τορνευτά μπράτσα του γύρω απ' τον λαίμω του, τον αγκάλιασε ψιθυρίζοντας:

— Πατέρα μου!

Ο Ραμαντάν νόμισε άμέσως πως ξανάνιωσε. Μια νέα ζωή άρχισε γι' αυτόν. Η εύνηχία του τον έκανε να σκορπίσει σ' όλο τον κόσμο εύεργεσίες. Έγέμισε με πλούτη και τιμές τους αδελφούς του, έδωσε χάρι σ' όλους τους καταδίκους του βασιλείου του, έλάττωσε τους φόρους των υπηκόων του, οι οποίοι έτρεχαν στην πόρτα του παλατιού και εύλογούσαν την θαυματογεννημένη κόρη του.

Έζησεν από τότε μέσα σε μια άπεραντη χαρά ως την ημέρα που το πολυαγαπημένο του παιδί έφθασε σε ηλικία παντρειάς. Της υποσχέθηκε να της δώσει άντρα όποιον θα ποθούσεν ή καρδιά της.

— Θέλω να υπανδρευθώ εκείνον που είναι πειδ δυνατός εις τον κόσμο, τού ειπε.

Ο Ραμαντάν κίνησε το κεφάλι του και της απήντησε:

— Μου φαίνεται ότι ο πειδ δυνατός στον κόσμο είναι ο ήλιος.

Θά γίνης η γυναίκα του ήλιου.

Την επήρε μαζί του, ανέβηκε στον ψηλότερο πύργο του παλατιού τον και ειπε στο λαμπρό άστρο της ημέρας τον πόθο της μογαχοκόρης του.

Ο ήλιος γελαστός του αποκρίθηκε:

— Εύχαριστώ για την τιμή που μου κάνεις, αλλά δεν μπορώ να την δεχθώ. Κάποιος άλλος είναι πειδ δυνατός από μένα. Τό σύννεφο εκείνο έχει την δύναμη να κρύβη με τον όγκο του

τις άχτινες μου, να σκοτεινιάζει το φώς μου.

Ο βασιληάς περίμενε τότε κι' όταν είδε να περνάη κατά το βράδυ ένα σύννεφο στον ουρανό, του μίλησε για τον πόθο της κόρης του. Το σύννεφο σκοτεινιάσεν ακόμη περισσότερο και του φώναξε φουρκισμένο.

— Γελάσθηκες! Ο άνεμος είναι δυνατότερος από μένα! Αυτός έχει τη δύναμη να με διώχνη, να με πηγαίνει όπου θέλει, να με σκορπίζει και να με ξαναμαζεύει.

Χωρίς να συζητήσει ο βασιληάς έκανε ύπομονη κι' όταν την άλλη μέρα φύσηξεν άνεμος, ανέβηκε πάλιν στον ψηλότερον από τους πύργους του και μίλησε στον άνεμο.

— Κάνεις λάθος βασιληά, του απάντησεν εκείνος. Το βουνό είναι δυνατότερον από μένα, γιατί όσο κι' αν βάζω όλα μου τα δυνατά, δεν κατάρθωσα ποτέ να το μετατοπίσω, ούτε να το κλονίσω.

Η ειλκίρνεια και η ακρίβεια της όμολογίας εκείνης έκανε εντύπωση στον βασιληά.

Πήρε λοιπόν την κόρη του κι' έτρεξε στο βουνό. Έκείνο όμως θυμωμένο του ειπε:

— Δεν είμαι εγώ ο δυνατότερος. Είναι ένας άλλος. Το ποντίκι που μου τρώει τα σπλάχνα μου και περνάει από μέσα μου από την μία μου άκρη ως την άλλη, χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτε για να το έμποδίσω.

Ο βασιληάς των βασιληάδων έμεινε κατάπληκτος.

— Όστε το ποντίκι ήθελες να παντρευθής; ρώτησε την κόρη του.

— Να, πατέρα. Αυτό μόνον.

Ο βασιληάς έπεσε σε σύλλογη βαθεία. Όστε η θαυματογεννημένη κόρη του, που είχε γεννηθί από ποντίκι, υπακούοντας στα ένστικτά της, δεν ήθελε κανένα από όσους μπορούσε να παντρευθί σαν βασιλοπούλα που ήταν. Ήθελε το ποντίκι, τον άνδρα που της είχε προσφέρει η Μητέρα Φύσις.

Αυλήθηκε πολύ και χτύπησε με δύναμη το στήθος του. Εκείνη όμως την στιγμή ένοιωσε στο χέρι του ένα δάγκωμα που τον έκανε να ξυπνήσει.

Με το χτύπημα πούδωσε στο στήθος του είχε χτυπήσει το μικρό του ποντικάκι που τρώμαζε και ένστικτα τον δάγκωσε κι' έτρεξε να φύγη. Αμέσως ο βασιληάς άνοιξε τα μάτια του και κατάλαβε πως όλ' αυτά ήταν ένα όνειρο.

Σηκώθηκε, κατέβηκε τα σκαλοπάτια του φιλινισένιου θρόνου του, έπήγε στην γωνία και σκύβοντας έμπρός στα άκνητα αγάλματα των τριών Θεών, τους εύχαισθηκε για την όραία και σοφή συμβουλή που τούδωσαν να διη.

Έτσι είναι! ειπε: Καθένας πρέπει να μένη στη θέσι που του προσέδωσαν οι αιώνιες δυνάμεις. Το μαγευτικό δένδρο των τροπικών δεν μεταφυτεύεται πάνω στής χιονισμένες κορυφές των βουνών. Έτσι κι η αγάπη δεν πηγαίνει άλλο από το μέρος, για το όποιον είναι προωρισμένη.

Εστένεξε βαθεία, χτύπησε δυνατά το «γκόνγκ» κι' όταν ήρθαν οι ύπαασιστά του ειπε:

— Να οδηγήσουν πάλι την Μεντιζέ στην πατρίδα της και να την φορτώσουν με πλούσια δώρα. Είναι ελεύθερη.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΙ

Στο πλούσιο πάρκο, τα ψηλά και φουντωμένα δέντρα της λυγρές θάβουνον της κορφής, και στα πυκνά φυλλώματα και σμιχτά κλαδιά τους έχουν οι σπίντοι άπύκρυφες γιορτές.

Μ' απ' όλα τ' άλλα εγώ αγαπώ κάποιο δεντρί μονάχο που χρόνια τώρα είναι γυμνό, ξερό, μ' στέκει; όλόεργο, άλγυστο, σαν πεθαμένη αγάπη, που και νεκρή φωνάζει: σ' αγαπώ!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΑΣ

Η ΦΥΣΙΣ

Κ. ΒΟΛΩΝΑΚΗ

Η έκλεκτή, φιλόπονος και παραγωγικωτάτη συνεργάτης μας δις Τ. Τζ. μας περιγράφει το γάμο του χωριού. Και τον περιγράφει πολύ όμορφα, αλλά και παραστατικά. Έκει βλέπομεν το έθιμον, το όποιον επικρατεί και εις πολλά άλλα μέρη της Ελλάδος, απάνθρωπον τερατώδες, να καταδικάζεται εις αγάμειαν ή γυναικα και αν ακόμη είναι δεκαπενταέτις, μετά τον θάνατον του συζύγου της.

Η ζωή της ανθρωπότητας διήλθε διά πολλών σταδίων και εξέλιχθη από πολλές και ποικίλας συνθήκας. Ούτε οι φυσικοί νόμοι, ούτε το δίκαιον, ούτε η λογική την εκανόνισαν πάντοτε. Μάλιστα το έναντιον μπορεί να πη κανείς ότι τα πάθη, τα μίσση, ο έγωϊσμός, η άγριότης, την έρρυθμίσαν ως επί το πλείστον. Συνεπώς εις πολλά σημεία της εκδηλώσεως της την έξετροχίασαν από τον φυσικόν της νόμον. Την εξέβιασαν εις παρεκκλίσεις και της επέβαλλον εις ήθη και έθιμα πολλάκις βαρβαρότητας και άγριότητος, αι όποια διαστρεβλώνουν την φυσιολογικήν της εξέλιξιν πού λίγο, πού πολύ και την οδηγούν λεληθό-τας και βραδέως εις εκφυλισμόν.

Αλλ' ο άνθρωπος άεννάως και άσκαπαύστως, εξέλισσετα' ως οργανισμός υλικός και ήθικός. Και εξέλισσετα' επί τα βελτίω. Είναι τούτο νόμος φυσικός. Είναι οικονομία του Μεγάλου Δημιουργού και εν τη άκαταπαύστω ταύτη εξέλιξει η πνευματική και ψυχική κυριαρχία του ανθρώπου ευθύνεται εις βάρος της υλικής ταύτης. Με άλλους λόγους ο άνθρωπος διά της εξέλιξεως γίνεται περισσότερο ανθρωπος και ολιγώτερον κτήνος. Αι κτηνώδεις ιδιότητες άνικαθίστανται υπό των θείων τοιούτων. Η διά της εξέλιξεως του γενομένη άκατάπαυστος μεταμόρφωσις πλησιάζει ολοένα και σταθερώς προς το θείον και απομακρύνεται έπίσης σταθερώς και άκαταπαύστως από το άρχικόν κτήνος.

Τό έργον άρα κάθε πολιτισμού κάθε πραγματικής προόδου, είναι να συντρέξη την ανθρωπίνην εξέλιξιν να επανέλθη εις την φυσιολογικήν της κατάστασιν να εξέλισσετα' ομαλότερα και την σικώτερα, απομακρύνοντας όλα εκείνα τα έμποδία, τα όποια δυσχεραίνουν το έργον τούτο και τα όποια έδημιούργησαν ή τον έγωϊσμόν και την πλεονείαν του ανθρώπου, ή την τυραννίαν και τον δεσποτισμόν του παρελθόντος.

Τό έργον λοιπόν, και ήμων των Έλλήνων ως λαού φιλοπο-όδου, ως λαού όργιόντος ν' απομακρυνθί ενωρίτερα περισσότερον από όλα τα βάρβαρα σημεία της ζωής, τα όποια εκληροδό-τησε η κτηνώδης τυραννία του παρελθόντος, τό έργον, λοιπόν, κτηνόδοξον και ήμων είναι να καθαρίσωμεν την Έλληνικήν ζωήν από όλα τα βάρβαρα και άπάνθρωπα έθιμα, τα όποια στραγγαλίζουν την φυσιολογικήν της εξέλιξιν και δυσχεραίνουν την πλούσιαν της βλάστησιν και αντίστροφως να καλλιεργήσωμεν και ορίζωσωμεν βαθύτερα, όλα τα έθιμα εκείνα τα όποια και όξυγονοποιούν σιόν της διδούν και προς το θείον το θέλημα και όξυγονοποιούν του συμβαδίζουσιν. Ένα από τα μάλλον βάρβαρα και τους νόμους άπάνθρωπα έθιμα είναι και η καταδίκη της γυναικός εις την άγαμίαν μετά τον θάνατον του συζύγου της. Προήλθε δε τό άπάνθρω-πον τούτο έθιμον και επεβλήθη εις παλαιότερους χρόνους από τον άνδρικόν έγωϊσμόν.

Η ζωή κάθε ανθρώπου; άνδρος ή γυναικός έχει δικαιώματα. Και τα δικαιώματα της αυτά δεν δύναται να της τα άφαιρέση κανείς. Και ο προσορισμός κάθε ζωής δεν είναι ο μαρμασμός, αλλ' η άνθησις. Δεν είναι η θλίψις, αλλ' η χαρά. Δεν είναι η στενωπός, αλλ' η παραγωγή. Και όταν τυχόν αποθάνη ο ένας των συζύγων, δεν όφείλει, δεν δικαιούται να συναποθάνη και ο άλλος. Η καταδίκη εις την όποιαν υποβάλλεται ο ένας των συζύγων εκ σεβασμού δήθεν προς την μνήμην του αποθανόντος, είναι η στρεβλω-τέρα αντίληψις που δύναται να υπάξη. Διότι ο σεβασμός αυτός, δεν είναι σεβαστός, αλλ' είναι έγκλημα κατά του σκοπού του δημιουργού, όστις έπλασε την ζωήν διά να χρησιμοποιείται εις κάτι καρπρόν και όχι διά να μαραινείται και φθείρει άκαρπος. Έάν ο αποθανών είναι ευγενής και μεγαλόψυχος θα χαιρεί βεβαίως από τους ουρανούς βλέπων την αγαπημένην του ευτυχούσαν. Και ποίος ευγενής δεν χαιρεί επί τη ευτυχία του αγαπημένου του; Έάν δε είναι τις ταπεινός, έγωϊστής και φθονερός τότε θα χαιρεί βλέπων την αγαπημένην του τηχομένην, λυπημένην και μαραινόμενην, χαιρίν αυτοί... Α!... δια μίαν τοιαύτην ποταπήν διάθεσιν δεν αξίζει κανείς σεβασμός.

Η γυνή και μετά τον θάνατον του συζύγου της, έχει υπο-χρεώσεις προς την ζωήν. Την υποχρεώσιν να την διακονή. Και όφείλει να το πράξη, έφ' όσον η φυσική της κατάστασις το έπι-τρέπει. Έχει υποχρεώσεις προς τον έαυτόν της. Την υποχρεώσιν να ζήσιν εν υγεία και άκμῃ, διότι έτσι μόνον μπορεί ν' αποβῃ χρησιμότερα εις τον κόσμο πράγμα το όποιον είναι το μεγάλο θέλημα του Θεού. Έχει υποχρεώσεις—και εκ στεναγμούς άπόψεως—και προς την πατρίδα της. Την υποχρεώσιν να της δώση όσον

Η φύσις διεμορφώθη τοιούτοτρόπως ώστε να είναι γεμάτη από τόσα θέλητρα μέσα εις τα όποια δύναμεθα να εύρωμεν την πλέον άγνήν χαράν, την ανθρωπινωτέραν χαράν. Ούδεις δύναται να θεωρηθί ευτυχής εν τη ζωή ταύτη, εάν δεν νοιώσῃ την δύνα-μιν της φύσεως, εάν δεν άπολαύσῃ των θελητήρων αυτής. Η από-λαυσις των θελητήρων της φύσεως μας δίδει την αληθινήν ζώην-ζωήν ακριβώς διά τας άνάγκας της όποιας η φύσις έπλασε τόσα και τόσα. Είναι περιττή η ζωή άνευ των τοιούτων άπολαύσεων.

Η άπόλαυσις είναι ικανοποίησις, είναι συμπλήρωσις της Α ή Β άνάγκης, την όποιαν αισθάνεται ο οργανισμός. Η φύσις με τα θέλητρα της! Άνευ των θελητήρων τίποτε! Άνευ των θελη-τήρων ουδέμία χαρά, ουδέμία άπόλαυσις, ουδέμία ικανοποίησις. Τα κύτταρα όρέγονται κι' τα κύτταρα ικανοποιούνται, όλα απο-λαμβάνουν. Η φύσις έφροντισε πολύ άρμονικώς να μάς διδῃ τας διαφόρους άπολαύσεις προς ικανοποίησιν των διαφόρων σωματι-κών και ψυχικών άναγκών. Η φύσις έλαβεν υπ' όψιν τας άνά-γκας των διαφόρων όντων και έπλασε θαλάσσας και ποταμούς, όρη και πεδιάδας, άνθη και δένδρα, πενήα, ζώα, και ιχθύς. Και έδωκε θέλητρα εις τα όρη και τας πεδιάδας, θέλητρα εις τα πενήα, τα ζώα και τους ιχθύς. Έδωκε χρώματα διάφορα εις τα διάφορα ζώα και τους ιχθύς αναλόγως του χρώματος της κατοικίας των, εις το κόκκινον χρώμα της φωλεάς και διαδρομής του, εις τον μαύρον κάβουραν το μαύρον χρώμα διά τον αυτόν σκοπόν, εις τον γλάρον το λευκόν χρώμα διά την διαμονήν του εις όρη σκιερή, εις τας φαλάινας, φώκας, καρχαρίες και δελφίνας το χρώμα το όποιον άντιστοιχεί εις τα βάθη της θαλάσσης, εν οίς διαβιόουν οι ιχθύς ούτοι. Έδωκεν η φύσις φυτά διά την παραγωγήν φαρ-μάκων, πενήα με όρατα κελαδήματα διά να εύφραίνουν την μονο-τονίαν των δασών, τον έπισκέπτην των δ. σών. τον παρατηρητήν, ο όποιος άκούων την θαυμασίαν μουσικήν του καναριού, του άη-δονιού, και της καρδερίνας, θα αναπέμψῃ ύμνον προς τον Δημι-ουργόν της Φύσεως. Έδωκεν η φύσις μικρόβια διαφόρων ειδών, γνωστά και άγνωστα, μικρόβια νοσογόνα και μη, νόσους έλαφράς και νότους βαρείας, έδωκε διά την αύτοσυντήρησιν την πολεμομα-νίαν εις τον μύμηκα, τον γύπα, τον σκύλλον, τον πίθηκον, εις όλα τα όντα και εις αυτόν τον άνθρωπον. Διά τας άνάγκας του Α ή Β όντος άλλα όντα ποικίλλα.

Άρμονική του παντός πλάσις, αλλ' άτελής πολλάκις χοήσις ως εκ της σημερινής άγνοιάς ήμων πολλών πραγμάτων και ως εκ των άναγκών της Δημιουργίας της μεταβαλλούσης το παν χάριν της εξέλιξεως της, χάριν των άγνώστων σκοπών της.

Η φύσις με τα θέλητρα της με τον γλυκύτατον καθαρόν αέρα της, με την όραίαν και θερμήν θαλασσίαν αύραν, με τα όρατα δάση της, με τας εξαισίας καλλονάς της. Η φύσις με τα όρατα δημιουργήματα της, με την λεπτήν κατασκευήν του φυτικού και ζωικού οργανισμού. Μια μελέτη του όξυγονού, μια μελέτη των διαφόρων χυμικών ένώσεων, μια μελέτη της λειτουργίας ενός ή περισσοτέρων όργάνων του α ή β όντος μας κάμνουν να φιλοσο-φώμε, και θαυμάζωμεν το παν. Οτιδήποτε και εάν μελετήσῃ κανείς, δεν έχει ή να θαυμάσῃ την δημιουργίαν.

Η φύσις είναι πεπλασμένη σοφώς, σοφώτατα, είναι όρατα, μαγ υτική, είναι γεμάτη από ποιήσιν, από παντοεινήν χαράν. Ο-ταν φροντίξῃ κανείς να την νοιώσῃ και την αγαπήσῃ και την ά-πολαύσῃ. Η αγάπη προς την φύσιν μας δίδει τόσα αγαθά, η λα-τρεία προς αυτήν μας κάμνει να αισθανώμεθα την πραγματικήν φυσικήν ζωήν.

το δυνατόν περισσότερους στρατιώτας. Άλλά και προς τας τρι-πλάς ταύτας υποχρεώσεις δεν άνταποκρίνεται το άπάνθρωπον έ-θιμον, το όποιον την καταδικάζει εις αγάμειαν μετά τον θάνατον του συζύγου της.

Διά τούτο όλοι οι όπαδοί του «Έγερτηρίου», όλοι δηλαδή όσοι άνεκοκλήθησαν το άναμορφωτικόν πρόγραμμά του πρέπει να κηρύξουν σταυροφορίαν κατά του βάρβαρου και αντιπατριωτι-κού τούτου έθιμου. Διότι δεν άρκεί τις ν' άσπάζεται μόνον ένα πρόγραμμα, αλλά και με θερμήν και ένθουσιασμόν να κηρύττῃ παντού, να το διαλαλή, να το επιβάλῃ. Τούτο περιμένει και από τους όπαδούς του το «Έγερτήριο».

ΟΙ ΜΠΟΕΜ

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΚΤΩΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πράγματι, είπε ο Ροδόλφος, θα βρούμε ένα ξυπνο παιδί και αν έχω ιδέαν ορθογραφίας, θα το μάθω να γράφει άρθρα.

— Αυτό θα του είνε στήριγμα εις τὰ γηρατειά του είπε ο Μάρκελλος, ενώ έκαιμε την πρόσθετον ή οποία ανήρχετο εις δεκαπέντε φράγκα.

Μά πάρα πολύ ακριβά! Συνήθως τρώγαμε με τριάντα σολδιά κι, οί δυό μας.

— Ναι, επανέλαθεν ο Ροδόλφος, αλλά κακοτρώγαμε, κ' έτσι ήμασταν υποχρεωμένοι να δειπνάμε τὸ βράδυ. Ὡστε, ὅπωςδήποτε, είνε οικονομικώτερα.

— Είσαι δυνατός εις τὴν οικονομολογίαν, ἐπιθύρουν δ' καλλιτέχνης ἡττημένος ἀπὸ τὸν συλλογισμὸν τοῦ Ροδόλφου, ἔχεις δίκην πάντοτε. Καὶ δὲ μοῦ λές, θὰ ἐργασθῶμε ἀπόψε;

— Ἐγώ, όχι. Πρέπει νὰ πηγαίνω νὰ δῶ τὸ θεοῦ μου, εἶπε ὁ Ροδόλφος. Εἶνε θαυμάσιος ἄνθρωπος, θὰ τὸν καταστήσω ἐνήμερον τῆς νέας μου καταστάσεως καὶ θὰ τοῦ ζητήσω τὰς συμβουλὰς του. Καὶ σὺ ποῦ θὰ πᾶς Μάρκελλε;

— Ἐγώ, θὰ πηγαίνω στοῦ γέρο Μένδικου νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ἔχει νὰ μοῦ δώσῃ νὰ ἐπιδιορθώσω εἰκόνες. Ἀλήθεια, δὲς μου πέντε φράγκα.

— Νὰ τὰ κάμῃς τί;

— Γὰ νὰ περάσω τὴν γέφυρα τῶν Τεχνῶν.

— Αὐτὴ εἶνε δαπάνη περιττή, νὰ μὲν ἀσήμεντη, ἀλλ' ἀντίθετη πρὸς τὰς ἀρχὰς μῆς.

— Πράγματι, ἔχω ἄδικον, εἶπε ὁ Μάρκελλος, θὰ περάσω ἀπὸ τὴν Νέαν Γέφυραν... Ἀλλὰ θὰ πάρω ἕνα μόνιπον.

Καὶ οἱ δυό φίλοι ἀπεχωρίσθησαν λαβόντες διάφορον κατεύθυνσιν, ἡ ὅποια ὅμως κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, τοὺς ἔφερε, καὶ τοὺς δυό εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ὅπου ἐπανευρέθησαν.

— Δὲν εὗρήκας τὸ θεοῦ σου; ἠρώτησε ὁ Μάρκελλος.

— Δὲν εἶδες τὸ γέρο-Μένδικον; ἠρώτησε ὁ Ροδόλφος.

Καὶ ἐσπασαν στὰ γέλια.

Ἐν τούτοις ἐπανήλθον εἰς τὴν κατοικίαν των πάρα πολὺ ἐνωρίς... τὴν ἐπομένην.

Δυό ἡμέρας ἀργότερα, ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ Μάρκελλος εἶχαν τελείως μεταμορφωθῇ. Ντυμένοι σὰν γαμβροὶ πρώτης τάξεως καὶ οἱ δυό, ἤσαν τόσο ἐμβόρφοι, τόσο κερφόι καὶ καθαροί, ὥστε ὅταν συνηγνῶντο ἔξω ἐδουλοκλεύοντο νάνωνι καὶ ἡρώτων.

Τὸ οικονομικὸν των σύστημα ἦτο ἐν πλήρει ἰσχύϊ. Ἀλλὰ ἡ ἀργάνωσις τῆς ἐργασίας παρουσιάζει μεγάλην δυσκολίαν κατὰ τὴν ἐφαρμογήν. Εἶχον προσλάβῃ ὑπηρετήν. Ἐνα νέον τριάντα τεσσάρων ἐτῶν, ἑλβετὸν τὴν καταγωγήν, ἡλίθιον, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο γεννημένος γὰρ διηρέτης. Καὶ ἂν τοῦ ἐδίδον κανένα δέμα λιγὰκι μεγάλο νὰ τὸ μεταφέρῃ ὁ Βατίστας κοκκινίξας, ἄθμωνας καὶ φώναζας λουστράκι νὰ τοῦ τὸ μεταφέρῃ. Ἐν τούτοις ὁ Βατίστας εἶχε καὶ ἀρετάς. Ἐμαγείρευε θαυμάσια λαγὸ γιανὶ. Κ' ἐπειδὴ προτοῦ γίνῃ ὑπηρετῆς εἶχε χρηματίσει διπλάλλως οἰκονομικοῦ, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἐρωτευμένος μετὰ τὴν τέχνην τοῦ κ' ἔχανε τὸν περισσώτερόν του καιρὸν, εἰς τὸ νὰ ζητῇ νὰ παρασκευάσῃ νέον θαυματουργὸν φάρμακον γὰρ τὴν πληγὴν, εἰς τὸ ὅποιον νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ εἶχε πολλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ποτὶ «καρύδι». Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἦτο ἀσυναγώνιστος ὁ Βατίστας, ἦτο εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ καπνίσῃ τὰ σιγάρα τοῦ Μάρκελλου καὶ νὰ τ' ἀνάπτῃ μετὰ τὰ χεῖράγραφα τοῦ Ροδόλφου.

Κάποιον ἡμέραν ὁ Μάρκελλος ἠθέλησε νὰ δάλῃ τὸν Βατίστα νὰ «ποζάρῃ» μετὰ ἀμφίσημον Φαραὼ διὰ τὸν πίνακά του «Ἡ διάβασις τῆς Ἑρυθρᾶς Θαλάσσης». Ἀλλ' ὁ Βατίστας ἀντέταξεν ἀπόλυτον ἀρνήσιν κ' ἐζήτησε τὸν λογαριασμὸν του.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Μάρκελλος, θὰ σοῦ τὸν ἐτοιμάσω ἀπόψε.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Ροδόλφος, ὁ φίλος του τοῦ ἐδήλωσε ὅτι ἐπῆρε τὰ διδῶν τὸν Βατίστα. Δὲν μᾶς χρησιμεύει εἰς τίποτε ἀπολύτως, τοῦ εἶπε.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Μάρκελλος, εἶνε ἕνα ζωντανὸ καλλιτέχνημα.

— Εἶνε ζῶον!

— Εἶνε τεμπέλης!

— Πρέπει νὰ τὸν διώξωμε!

— Νὰ τὸν διώξωμε.

— Μὰ ἔχει καὶ μερικὰ προτερήματα. Φιάνει τὸ λαγὸ θαυμάσια.

— Καὶ τὸ «καρύδι» του εἶνε ὑπέροχο. Εἶνε ὁ Ραφαήλ αὐτοῦ τοῦ ποτοῦ.

— Ναι, ἀλλὰ δὲν κάνει γὰρ τίποτε ἄλλο. Ἐκείνα δὲν εἶνε ἀρκετά. Χάνουμε ὅλον τὸν καιρὸν μᾶς κουδενιάζοντας μαζί του.

— Δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ ἐργασθῶμε.

— Ἐξ αἰτίας του δὲν μπόρεσα νὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα μου γὰ

νὰ τὴν στείλω στὴν ἐκθεσὶ. Δὲν θέλησε νὰ ποζάρῃ Φαραὼ.

— Ἐξ αἰτίας του δὲν μπόρεσα κ' ἐγὼ νὰ τελειώσω τὴν ἐργασίαν ποῦ μοῦ παρήγγειλλαν. Δὲν θέλησε νὰ πᾶ ἰστὴν διδωθῇ νὰ ζητήσῃ τὰς σημειώσεις ποῦ ἐχρειαζόμουν.

— Μᾶς ῥημάζει.

— Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν κρατήσωμε.

— Νὰ τὸν διώξωμε... Ἀλλὰ, πρέπει νὰ τὸν πληρώσωμε.

— Νὰ τὸν πληρώσωμε, ἀλλὰ νὰ φύγῃ! Δὲς μου χρήματα νὰ τὸν λογαριάσω.

— Πῶς; χρήματα; Μὰ δὲν εἰμ' ἐγὼ ταμίας, εἶσαι σὺ.

— Ἐχεις λάθος, εἶσαι σὺ. Σὺ ἔχεις ἀναλάβῃ ἔργα γενικοῦ ἐπιμελητοῦ, εἶπε ὁ Ροδόλφος.

— Μὰ σὲ θεοῦ δὲν ἔχω λεπτὸ! ἐφώναξ ὁ Μάρκελλος.

— Τελείωσαν ὅλα; Ἀδύνατον! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξοδωθῶν πεντακόσια φράγκα εἰς διάστημα ὀκτῶ ἡμερῶν, μετὰ τὴν ἀπόλυτον οικονομίαν ποῦ κάναμε καὶ ἀποῦ περιωρίσθηκαμε στ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

— Πρέπει νὰ ἐξελεγχθῶν οἱ λογαριασμοί, επανέλαθε ὁ Ροδόλφος, τὸ λάθος θὰ βρεθῇ.

— Ναι, εἶπε ὁ Μάρκελλος. Μὰ δὲν θὰ βρεθῇ τὸ ῥῆμα. Ἀδιάφορον! Ἀς ἐξελεγχθῶμεν τὰ βιβλία τῶν ἐξόδων.

Ἰδοὺ τὸ δειγμα τῆς λογιστικῆς, ἡ ὅποια εἶχεν ἀρχίσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς θείας οικονομίας.

— 19η Μαρτίου. Ἐσοδα φρ. 500. Ἐξοδα: Διὰ μίαν πίπα τουρ-κικὴν, φρ. 25, γεῦμα φρ. 15 διάφορα ἔξοδα φρ. 40.

— Τί εἶνε τὰ ἔξοδα αὐτά; Εἶπεν ὁ Ροδόλφος εἰς τὸν Μάρκελλον.

— Ἐσῦρεις πολὺ καλὰ πῶς εἶνε ἡ δαβυὰ ποῦ γυρίσαμε πρῶτὸν σὸ σπίτι. Ἐπειτα, ἐξοικονομήσαμε ὑἷλα καὶ κερί.

— Ἐπειτα; Ἐξακολουθεῖ.

— Τὴν εἰκοστὴν Μαρτίου. Πρόγευμα, 1 φρ. καὶ 50 ἑκατοστά.

Καπνὸς 20 ἑκατ. γεῦμα 2 φρ. ἕνα μόνυελον 2 φρ. καὶ 50. Ἀ! εἶπε ὁ Μάρκελλος, αὐτὸ εἶνε σὸ λογαριασμὸν σου! Τί τὸν ἤθελες τὸν μόνυελον; Σὺ βλέπεις θαυμάσια...

— Ἐρεῖς καλὰ ὅτι εἶχα νὰ γράφω ἄρθρον εἰς τὸν Πέπλον τῆς Ἰριδος περὶ τῆς ἐκθέσεως. Εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃ κανεὶς κριτικὴν ζωγραφικὴν χωρὶς μόνυελον. Ἦτο δικαιολογημένη ἡ δαπάνη. Ἐπειτα;

— Μία δίτσα...

— Ἀ! ἡ δίτσα εἶνε σὸ λογαριασμὸν σου, εἶπε ὁ Ροδόλφος, δὲν εἶχες ἀνάγκην δίτσας.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ ἔξοδα τῆς 20ῆς, ἐξηκολούθησε ὁ Μάρκελλος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Τὴν 21ην ἀπρογευματίσαμε, ἀγευματίσαμε κ' ἀδειπνήσαμεν ἔξω.

— Ὡστε δὲ θὰ ἐξωδέψαμε πολλὰ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν.

— Πράγματι, ἐλάχιστα... Μόνον τριάντα φράγκα.

— Σὲ τί;

— Δὲν ἔξωμε σὲ τί! εἶνε περασμένα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Διάφορα ἔξοδα».

— Τίτλος ἀόριστος καὶ ὑποπτος! Διέκοψεν ὁ Ροδόλφος.

— Τὴν 22αν. Ἐπῆραμε τὸν Βατίστα τοῦ ἐδόσαμε 5 φρ. προκαταβολήν. Γὰ τ' ὄργανον τῆς θαρβαρίας, 50 ἑκατοστά. Γὰ τὴν ἐξαγορὰν τεσσάρων μικρῶν Κινέζων καταδικασμένων νὰ ριφθῶν εἰς τὸν Κίτρινον ποταμὸν, ἀπὸ τοὺς ἀπιστευτῶς θαρβαρίας γονεῖς των, 2 φρ. καὶ 40 ἑκατοστά.

— Νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τὴν ἀντίφασιν ποῦ παρατηρεῖται σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρον, εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Ἀν διδῇς στὰ ὄργανα τῆς θαρβαρίας, πῶς ὑβρίζεις τοὺς θαρβαροὺς γονεῖς; Ἐπειτα ἦτο καμμία ἀνάγκη νὰ ἐξαγοράζῃς τὰ κινεζόπουλα; Ἐκτὸς ἂν ἦσαν σὸ ρακὶ μέσα.

— Ἐγὼ γεννηθὴν γενναῖος ψυχὸς, επανέλαθε ὁ Μάρκελλος, ἐμ-πρὸς, ἐξακολουθεῖ! Ἐως εἰς δὲν φαίνεται ν' ἀπεμακρύνθῃμεν καὶ πολὺ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς μᾶς περὶ οικονομίας.

— Τὴν 23ην, δὲν σημειοῦται τίποτε. Τὴν 24 ἐπίσης. Ἰδοὺ δυό ὥραιαι ἡμέραι. Τὴν 25, εἰς τὸν Βατίσταν, ἀπέναντι μισθοῦ του φρ. 3.

— Ἐπὶ πῶς ὁ Βατίστας πολὺ συχνὰ ἐσθίωνε χρήματα, εἶπε ὁ Μάρκελλος.

— Τοῦ χρεωστοῦμεν ὀλιγώτερα, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος. Ἐξα-κολούθει.

— Τὴν 26ην Μαρτίου, ἔξοδα διάφορα καὶ χρήσιμα ἀπὸ ἀπόψεως καλλιτεχνικῆς, 36 φρ. καὶ 40 ἑκατοστά.

— Καὶ τί τὸ τόσο χρησίμον ἐπῆραμε; εἶπε ὁ Ροδόλφος, ἐγὼ δὲν θυμάμαι. 36 ἢ 40;

— Πῶς; δὲν θυμάμαι;... Εἶνε ἡ μέρα ποῦ ἀνεβήκαμε στοὺς πύργους τῆς Παναγίας γὰρ νὰ δοῦμε τὸ Παρίσι ἀφ' ὀψήλου...

— Μὰ, γὰρ τὸ ἀνέβασμα στοὺς πύργους χρειάζονται μόνον 8 σολ-δία, εἶπε ὁ Ροδόλφος.

— (Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κώσταν Η. Τσιλιμάγκον, Σπερχάς. — Μᾶς συγκινεῖ τὸ ἐνδιαφέ-ρον σὰς γὰρ τὸ περιοδικὸν μᾶς. Ταχυδρομικῶς θὰ σὰς γράψωμε λίαν προσεχῶς. Γεώργιον Ἀρμένην. Σιδάρι. — Ἡ ἐπιστολή σὰς διεβιβά-σθη εἰς τὸ λογιστήριόν μᾶς, τὸ ὅποτον θὰ σὰς ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Γὰρ τὴν ὑποστήριξιν σὰς σὰς εὐχαριστοῦμε. Γεωργίον Ρουσσόπουλον Δράμιαν. — Ἡ «εἰκὼν τῆς Πηνελόπης» καλὴ ἀλλὰ κάπως ψυχρὴ δὲν νομίζετε καὶ σὲς; τὴν κρατοῦμε νὰ τὴν διορθώσῃτε καὶ νὰ τὴν ἐκ-ναστεύητε, μετὰ περισσότερη ὁμῶς ζῳή. Ν. Δασκαλόπουλον. — Με-ταξὺ ἄλλων μᾶς γράφετε: «Ἐσῦρτε ὅτι σπᾶν τὸ κεφάλι μου γὰρ νὰ τὰ κάμω καὶ ἰδίως τὸ ποίημα ποῦ ἐδασανίσθην πολὺ καὶ σὲς νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσῃτε εἶνε κακὸ πρᾶγμα. Μὲ παιδεύεται τοσάμπα χωρὶς νὰ εὐχαριστήθῃ καὶ γῶ. Τὸ ποίημά μου σὰς τὸ εἶχα στείλει π' ὁ τοῦ Πάσχα κάπου ἕνα μῆνα γιὰτὶ δὲν τὸ δημοσιεύσατε; Σὰς ἐστειλά καὶ ἄλλα, τὰ ἐλάδατε; Νὰ μοῦ ἀπαντήσῃτε. Λαμβάνετε δυό ποίηματα ὁ «Ἐγώτομος» καὶ ἡ «Ἀνοιξίς». Ἀν δὲν τὰ δημοσιεύσῃτε δὲν θὰ σὰς στείλω ἄλλα». Νὰ τώρα καὶ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ποίημάτ' αὐτὰ γὰρ νὰ μὴ πάθῃτε τίποτε.

ΑΝΟΙΞΗ

Ἀνθοστολὴν ὁ κάμπος
δλως παιδιὰ
καὶ τῶν ματιῶν τὸ θάμπος
εἶνε εὐωδία

Ἀπὸ τῶν δεινῶν τῆς φλοῦδας
ποῦ σκάνουν δὲς
πετοῦν οἱ πεταλοῦδες
στὸ φῶς λαμπρές.

Μᾶς χαίρετ' ἡ ἀνοιξίς
σὰς πρᾶσινα ντυμένην
κ' ἡ φύση μοιάζει ὁμορφῇ
νυφούλα στολισμένην.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΕΣ ΖΩΗΣ

Στοχάζομαι πῶς τίποτε δὲν κάνω
γυρνώντας καὶ μαζεύοντας ἰδέας
καὶ τῶν ματιῶν τὸ ζήτημα
π' ἀρκεῖται σὸ ψωμάκι τῆς ἡμέρας

Στὸ σῶμα τὴν ψυχὴν μου μεγαλώνω
τὴν ζήσιν μου ποτὶ δὲ θὰ τὴν διάζω
παρήγορο τὴ φύσιν ἀνταμών
τὸ σῶμα μὲ τὰ μάτια ἐξουσιάζω.

Τὸ δίκην μου τὸ βλέπω πεθαμένον
τοὺς κόπους μου σὲ λίγο καὶ τοὺς χάνω
ἡ σκέψις μου μοῦ λέγει εἶνε γραμμένο
στοῦ κόσμου τὰ χαρτιά πῶς... θὰ πεθάνω.

Β. Δ. Ρουμελιότην. Ἀμαλίας. Ἡ ἀνταπόκρισί σὰς θὰ δημοσιευθῇ
στὸ ἐπόμενο.

Ὁ δόκτωρ Καλβίνο, καθηγητῆς τῆς Γεωπονίας εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σάν Ρεμό, ἀνεκοίνωσεν εἰς ἄρθρον του δημοσιεύμενον εἰς γερμανικὸν περιοδικόν, τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του πρὸς καλλιέργειαν τοῦ δένδρου Ἀνι-ακάτε εἰς τὴν Νότιον Εὐρώπην. Τὸ δένδρον αὐτὸ τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία εἶνε «περσὶα δρομιβολία» φυεῖται εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ εἶναι δένδρον τοῦ ὁποῦ ὁ καρπὸς οὐκ ἔστιν ὁμοιωμένος τοῦ πορτοκαλλιοῦ, περιέχει πολὺν ἔλαιον γεῦσιν βουτύρου. Τὸ φυτικὸν βούτυρον, ὅπως ὀνομάζεται ὁ καρπὸς τοῦ Ἀνι-ακάτε, εἶνε εὐγευστότερον καὶ παχύτερον τοῦ φυτικοῦ βουτύρου. Ὁ Καλβίνο ὅστις ἀπὸ δεκαπεντοετίας ἀσχολεῖται εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ δένδρου αὐτοῦ εἰς Σάν Ρεμό, ἐπέτυχε καρποὺς ἐκ τῶν δένδρων του εἰς οὐδὲν ὑστεροῦντας τῶν δένδρων τοῦ Μεξικοῦ. Εἰς τὸ ἄρθρον του ὑποστηρίζει ὅτι ἡ καλλ' ἐργασία τοῦ Ἀνι-ακάτε δύναται νὰ γίνῃ εἰς εὐρείαν κλίμακα εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσο-γείου καὶ οἱ θὰ καταστή πηγὴ πλούτου διὰ τοὺς καλλιεργητάς.

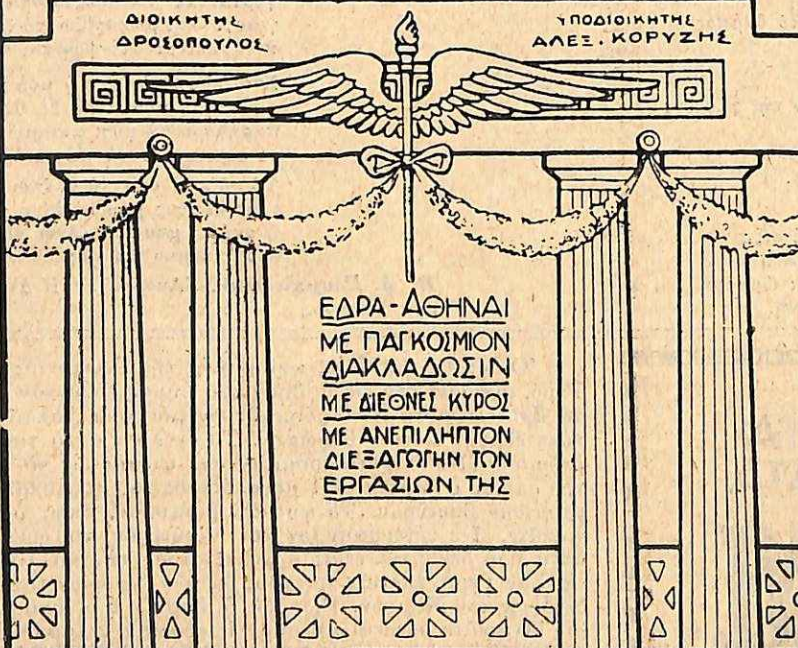
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
BOMBYE
ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ
ΖΟΡΖΕΤΤ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΔΟΚΕΝ
ΦΟΥΛΑΡ
ΤΟΙΛΕ ΔΕ ΣΟΙΕ
ΣΒΟΛΟΠΕΛΟΣ
Κ ΚΥΤΡΟΜΠΗΣ
ΕΡΜΟΥ 52 ΑΘΗΝΑΙ
Ευρίσκονται
εἰς τὰ καλύτερα
Παλαιόσηματα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΑ
"ΚΡΟΝΟΣ"
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ
ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΠΙΕΣΤΗΡΙΩΝ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ
ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ
ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΧΑΡΤΟΥ
Στερεότης - Εὐσθηνία - Ταχύτης
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ
ΑΣΩΜΑΤΩΝ 29
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΡΥΖΗΣ

ΕΔΡΑ - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΙΝ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΥΡΟΣ
ΜΕ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ

Ο ΠΕΛΩΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
Ο ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ
ΜΕ ΕΘΝΙΚΩΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΟΝ, ΩΣ ΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΥΣΧΕΡΗ ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΝ. ΣΤΙΓΜΗΝ

